

မင်းအဖေ ဆုံးပြီ

မနက်မိုးလင်းတော့ ကောင်းကင်ကြီးက ဆေးပြီးသား အပြာရောင် ပန်းကန်တစ်ချပ်လို ကြည်လင်တောက်ပပြီး တိမ်ငြိမ်ထူတွေနဲ့မို့ ရာသီဥတု ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။

ရာသီက မိုးရာသီကြီးမှာ ရိုက်ရတာဆိုတော့... ကျွန်တော်တို့ ကင်မရာတွေထဲက အရုပ်တစ်ရုပ်မှ မဝင်အောင် လုပ်နိုင်တာဆိုလို့ ကောင်းကင်ကြီးပဲ ရှိပါတယ်။ Producer မျက်နှာ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီး မျက်နှာ မသာယာတာထက် ကောင်းကင်မျက်နှာ မသာယာမှာ ပို ကြောက်ကြရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။

သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ ရန်ကုန်မိုးဆိုတာကလည်း ပြောလို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ခု... သာယာနေပေမယ့် ဆယ်မိနစ်အတွင်း ချက်ချင်း Lighting ပျောက်၊ မိုးစက်တွေ တဝုန်းဝုန်း ကျချင်ကျလာတတ်တာမျိုး မဟုတ်လား...။ ဒါကြောင့်မို့ ဒါရိုက်တာ တော်တော်များများက မိုးတွင်း ဆိုရင် ရန်ကုန်ကိုရှောင်ပြီး မိုးပါးတဲ့၊ (သို့မဟုတ်) မိုးလုံးဝ မရွာတဲ့ မန္တလေး၊ ဒါမှမဟုတ် ပုဂံ၊ ပုပ္ပား၊ ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်တွေကို တက်ကြလေ့ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကတော့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို မလွန်ဆန် နိုင်စွာဘဲ ရန်ကုန်မှာ ရိုက်ကြရတယ်။ ကန်တော့ပွဲတွေ ဘာတွေ ထုံးစံ အတိုင်း ပေးကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်... မိုးကတော့ ရွာချင်ရွာတာပါပဲ။

ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။

မိုးရွာလိုက် ရိုက်ကွင်းနားလိုက်၊ မိုးတိတ်လိုက် ဆက်ရိုက်လိုက်နဲ့ပဲ ကားပြီးဖို့ တစ်ရက်စာ... ခြောက်ခန်း လောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ကားရဲ့ မင်းသားက ကျွန်တော်ရေးနေကျ လွင်မိုးပါ။ မင်းသမီးက မေသန်းနုပါ။ ကျန်တဲ့ အခန်းခြောက်ခန်းက ရွာက အခန်းကလေးတွေပါ။ ဇာတ်လမ်းအရ မင်းသား မြို့မရောက်ခင် ဆိုပါတော့...။ ကျွန်တော်တို့ ဗီဒီယိုမှာ ရွာတို့၊ တောတို့ အခန်းကလေးတွေဆိုရင် သွားရလည်း လွယ်ကူ၊ ရွာနဲ့လည်း အတော်တူတဲ့ သံလျင်ဘက်မှာပဲ သွားရိုက်ကြလေ့ ရှိပါတယ်။

သံလျင်မြို့... နာရီစင်နဲ့ ဆက်သွယ်ရေးစခန်း ကျော်တာနဲ့ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကအစ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားတာပါ။ စပါးပင်တွေ ရှိတယ်၊ ရွာလမ်းကလေးတွေ ရှိတယ်။ တောတန်း၊ စမ်းချောင်း၊ နွားလှည်း၊ ကောက်ရိုးပုံတွေနဲ့ အေးမြတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးတွေ အများကြီးပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ကွင်းကတော့ အဲဒီထက် အများကြီးဝေးတဲ့ ပါဒကြီးဘုရား နောက်ဘက်က ရွာလေးမှာ ရိုက်ကွင်း တည်ထားကြတာပါ။ မနက်... ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ကတည်းက ရှုတင်မန်နေဂျာလည်း မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့။ ရာသီဥတုက ကောင်းနေတာကိုး...။ စက်အဖွဲ့တွေ၊ Side Part သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆူညံပြီး သံလျင်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ သုဝဏ္ဏ-သာကေတ တံတားကြီးပေါ်ရောက်တော့ နေရောင်က ဝင်းပြီး အိနေတာပဲ။ မိုးဆိုတဲ့အရိပ်အရောင် ဘာမှကို မတွေ့ရပါဘူး။

ရှုတင်မန်နေဂျာကလည်း တံတားကြီးပေါ်ဖြတ်တုန်း လှမ်းတွေ့ရတဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ကားရှေ့ခန်းက ကျွန်တော့်နံဘေးကနေ

လက်အုပ်ချီ မျက်စိမှိတ် ဆုတောင်းပေါ့လေ...။ သူ့ဆုတောင်းကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒီနေ့ ရာသီဥတု သာယာပါစေ... ဆိုတာကိုပါရမယ်။

ကျွန်တော်လည်း လက်အုပ်မချီပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ သူ့အတိုင်း ရှိပါတယ်။ ကားရိုက်တာလည်း ကိုးရက်လောက် ရှိပြီဆိုတော့ ဒီအလုပ်ကို ပြီးချင်နေပါပြီ။ ကားတစ်ကား ရိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတ္ထုရေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုံးစုံ ပြီးသွားပြီဆိုရင် တာဝန်ကလွတ်ကင်းသွားတဲ့ ပေါ့ပါးမှုကိုရတဲ့ အရသာချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ...။ မပြီးမချင်း ဒီတာဝန်ကို စိတ်ထဲမှာ ထိန်းထားရတာကိုး...။

ဒီကားပြီးသွားလို့ နောက်သုံးလေးရက်နေရင် ဒီမင်းသား၊ ဒီစက်အဖွဲ့နဲ့ပဲ နောက်တစ်ကား ပြန်ရိုက်ရတာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီတာဝန်ကို ပြီးချင်တာကတော့ တကယ်ပါပဲ။

သံလျင်ရောက်တော့ မင်းသား၊ မင်းသမီး ခဏလေးစောင့်ပြီး ရိုက်ကြတာပါပဲ။ ပါဒကြီးဘုရား အနောက်ဘက် ရွာကလေးမှာပါ... ။ မင်းသားက မင်းသမီးကို ရွာသဘာဝ လူပျိုလှည့်တာတို့၊ မင်းသမီးနဲ့ညောင်ပင်အောက် ချိန်းတွေ့တဲ့အခန်းတို့၊ နွားလှည်းမောင်းတဲ့ အခန်းတို့ပေါ့လေ...။ လိုအပ်တဲ့ရွာသားတွေကို ကျွန်တော်တို့ငှားထားတဲ့ Side Part တွေရယ်၊ စက်အဖွဲ့က မီးသမား မှန်သမားတွေရယ်၊ ရှုတင်မန်နေဂျာတောင်မှ မနေရပါဘူး၊ ဝင်သရုပ်ဆောင်ရတာပါပဲ...။ ကျွန်တော့်တောင် အတင်းပြောကြပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် လက်ကာပြီး ပါဒကြီးဘုရားဘက် ထွက်ပြေးရတယ်။

ရာသီဥတုက တစ်မနက်လုံး OK ပါ။ မိုးတွင်းနေသာတဲ့အခါ ပတ်ဝန်းကျင်က စိမ်းစိုနေတော့ တော်တော် ရိုက်လို့ကောင်းတဲ့ Lighting

ကို ရလေ့ရှိပါတယ်။ ရုပ်ရှင်စကားနဲ့ဆိုရင်တော့ Lighting က အိနေတာပဲပေါ့ဗျာ။

နဲ့လည် တစ်နာရီလောက်ကျတော့ မိုးတိမ်က ရုတ်တရက်မှောင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ထမင်းစားဖြုတ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ရင်တမမနဲ့ မော့မော့ကြည့်ရတာပေါ့။ ရှုတင်မန်နေဂျာလည်း ရှင်ဥပဂုတ္တပွဲကို ဖယောင်းတိုင်တွေ ဘာတွေ ပြေးထွန်းပေါ့လေ။ ရိုက်စရာအခန်းက လေးခန်းလောက်ပဲ ကျန်တော့တာ မဟုတ်လား။ မိုးဖျက်လိုက်ရင် ပြဿနာတွေက တန်းစီပြီး တက်လာနိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ သုံးလေးခန်းနဲ့ သံလျင်ကို ပြန်လာရမယ်။ ရှုတင်စရိတ် ထပ်ကုန်မယ်။ စက်အဖွဲ့တွေကို ဂျူတီတိုးပေးရမယ်။ Producer မျက်နှာပျက်ရင် သူစိတ်ညစ်ရမယ်။ ဒါထက်ဆိုးတာက မင်းသား၊ မင်းသမီး တစ်ယောက်ယောက်က နောက်နေ့ နောက်တစ်ကား ချိတ်ပြီးသားဆိုရင် မင်းသားမင်းသမီးပြန်ရဖို့ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်တစ်ပတ် စောင့်ရတော့မယ်။ သူကလည်း ဒီကားပြီးတာနဲ့ ထိုင်နေလို့ ရတာမဟုတ်ဘဲ။ နောက်ကားကို နောက်မင်းသား၊ နောက်ဒါရိုက်တာနဲ့ ဆက်ပြီး မန်နေဂျာရဦးမှာဆိုတော့ သူဟိုကား ရိုက်မပြီးသေးခင် မင်းသားက လက်ကျန်ဖြတ်ဖို့ ရက်ပေးလိုက်ရင် ဟိုဘက်ကိုလည်း ဟိုဘက်အရှိန်အရ ဖြတ်လို့မရ၊ ဒီဘက်ကိုလည်း ဒီဘက်ပြဿနာအရ မပြေးလို့မရဆိုတော့ သူတော်တော်ကို ဒုက္ခရောက်တော့မှာ။

ဒီတော့ (၃၁) ဘုံမှာ အလုပ်အရှုပ်ဆုံး ရှုတင်မန်နေဂျာများဟာ သောက်တာ စားတာ အပထား... ဘုရားတရားလည်း မြဲကြပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဆရာတွေအပေါ်မှာလည်း အယုံအကြည် ထားကြပါတယ်။ ဂါထာတော်တော်များများလည်း အလွတ်ရကြရပါတယ်။ နယ်တွေဘာတွေ ထွက်တဲ့အခါ နတ်ကွန်း နတ်စင်တွေတာနဲ့ ကားရပ်ရပ်ပြီး

ကန်တော့လွန်းလို့ ရှုတင်မန်နေဂျာပါတဲ့ကားများ တက်စီးမိရင် ခရီးဖင့် တတ်ပါတယ်။

အခုလည်း မန်နေဂျာရဲ့ ဂါထာတန်ခိုးလား ဘာလားတော့ အသေအချာ မသိပေမယ့် ရာသီဥတုက အံ့နေရာက နှစ်နာရီလောက်မှာ အရင်အတိုင်း ပြန်ကြည်လင်လာတာနဲ့ ဆက်ရိုက်ကြတယ်။ အားလုံးလည်း ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ တစ်ခန်းပြီးသွားတိုင်း ပြီးသွားတိုင်း လူတွေရင်ထဲက ဖိစီးမှုကလည်း လျော့လျော့လာတော့ ရိုက်ကွင်းက ဆူညံပြီး တက်တက်ကြွကြွနဲ့ တော်တော်ပျော်ဖို့ ကောင်းလာပါတယ်။

နောက်ဆုံးဇာတ်လမ်းအရ တစ်ခန်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ကျန်တဲ့ အခန်းကလည်း အခန်းတိုကလေးပါ။ မင်းသားရဲ့အဖေဆုံးကြောင်း ရွာထဲက ရွာသားတစ်ယောက် က မင်းသားကို လာပြောတဲ့ အခန်းတိုကလေးပါ။ ဗီဒီယို ထဲမှာ စက္ကန့် (၂၀) လောက်ပဲ ရှိတဲ့အခန်း။ ရိုက်ရင်တော့ မီးချိန် Camera Walk ဘာညာနဲ့... နာရီဝက်လောက် ပါပဲ။ ကျန်တဲ့ လူတွေတောင်မှ ရှုတင်ကားပေါ်ကို အပြန်ခရီး အတွက် နေရာတွေဘာတွေ ဦးနေကြပါပြီ။

ဒါရိုက်တာက တော်တော်နဲ့ အဲဒီအခန်းကို မတည်ပါဘူး။ အချိန်ကလည်း လေးနာရီလေးဆယ့်ရှစ် လောက်ရှိနေပါပြီ။ ရိုက်လိုက်ရင် ဘာမှ မကြာတဲ့ အခန်းဆိုတော့ Camera Man တွေတောင် စိတ်မပူပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ရိုက်ကွင်းက ခုထိမတည်သေးဘူး။

ခဏကြာမှ ဒါရိုက်တာက အနားကပ်ပြီး သူ့ အခက်အခဲကို ပြောပြတယ်။

"နီကိုရဲ့... မောင်မိုးကို အဖေသေကြောင်း လာခေါ်မယ့် ရွာသားတစ်ယောက် မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ... လုပ်ပါဦး"

"ဟာ... စက်အဖွဲ့က တစ်ယောက်ယောက် မရဘူးလား"

" မရဘူး ကိုရဲ၊ ငါ အကုန်ထည့်ရိုက်ထားပြီးပြီ။ ဟိုဘက်ရွာက လူတွေအဖြစ် ထည့်ရိုက်ထားတာ..."

ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဇာတ်အရ ဟိုဘက်ရွာက လူတွေက မောင်မိုးကို လာပြေးခေါ်လို့မရဘူး။ သူတို့ရွာက မင်းသမီးကို မောင်မိုးက ကြိုက်တာဆိုတော့ သူတို့နဲ့ တည့်မှမတည့်ကြတာ...။

"ကိုဟိန်းမင်းတို့ရော..."

"ပြန်သွားပြီကွ၊ သူတို့အခန်းပြီးတာနဲ့ ဟိုဘက်ကား ရှိလို့ဆို နှစ်နာရီလောက်ကတည်းက ပြန်သွားတာ။ လုပ်ပါဦးကွာ... ဘာမှမဟုတ်တာလေးနဲ့..."

ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဒါရိုက်တာတောင် စီစဉ်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး။ မင်းသားကတော့ ဘာမှမသိတဲ့ ပုံစံပဲ...။ ကောက်ရိုးပုံနားမှာ ရပ်ထားတဲ့ နွားလည်းကို ဟိုကိုင်ကြည့် ဒီကိုင်ကြည့်နဲ့...။ ပွတ်လုံးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ နွားလည်းကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ရွာထဲက ကားရိုက်တာကို လာကြည့်ကြတဲ့ လူကြီးတွေ၊ ကလေးတွေ၊ မိန်းမတွေကလည်း ခြံစည်းရိုးမှာ လေးငါးဆယ်လောက် တိုးဝှေ့လို့ပေါ့။

"Lighting ကလည်း သိပ်မလွယ်တော့ဘူးကွ၊ မိုးသားက တက်လာနေပြီ။ လုပ်ကွာ... မင်းပဲ ဒီတစ်ခန်းကို..."

"အာ...ကျွန်တော်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူးဗျ"

"ဟာကွာ... လုပ်ပါကွာ၊ ဒီဟာလေးကို ငါတို့အခက်အခဲလည်း မင်း..."

သိရဲ့သားနဲ့"

ထုံးစံအတိုင်း တစ်မနက်လုံး ထွက်ပြေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ မြားဦး ကလှည့်လာနေပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူများတွေကိုသာ အိုက်တင် ဘာညာ သင်လိုက်ရေးလိုက် လုပ်နေတာ...ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ရင်တောင်မှ အမြဲတမ်း ရှက်ရှက်နေတတ်တဲ့ကောင်...။ လုံးဝမ ဖြစ်။

"ကျွန်တော်ကတော့ မရဘူးဗျာ...။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်၊ ဟိုမှာ ရပ် ကြည့်နေတဲ့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ကျွန်တော် စည်းရုံးပေး မယ်။ စိတ်ချ...ရအောင် စီစဉ်ပေးမယ်"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒါရိုက်တာလည်း မင်းသားကို ဝိုင်းကြည့် နေတဲ့ လူအုပ်ကို တစ်ချက် ကြည့်တယ်။

"အေး... အဲဒါဆိုရင်လည်း လုပ်ကွာ၊ ငါလည်း ခုမှ စဉ်းစားမိတယ်၊ ငါသွား..."

"ဟာ...မလုပ်နဲ့၊ အစ်ကိုကြီးဆိုရင် ကြောက်ပြီးပြေးကုန်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် စည်းရုံးပေးမယ် စိတ်ချ"

ကျွန်တော် ကတိပေးပြီး လူအုပ်နား ထွက်လာရတယ်...။ လူတစ် ယောက်ကတော့ ရအောင်ရှာမှကို ဖြစ်တော့မှာ။ မဟုတ်ရင် အဲဒီ ပြဿနာက ကျွန်တော့်ဘက် ကျိန်းသေလာတော့မှာ။ မကူညီပြန်ရင် လည်း အခက်အခဲတွေ အစအဆုံး သိထားတဲ့ လောကသားလူတစ် ယောက်အနေနဲ့ အပြစ်တင်ခံရဦးမယ်။ ကိုယ်ချင်းမစာဘူးပေါ့လေ။ ကူညီလို့ကလည်း မဖြစ်... ဆိုတော့ ကျွန်တော် လူ တစ်ယောက်ကို ရမှ ကိုဖြစ်တော့မယ်။

ပထမ... ကျွန်တော် မင်းသားနဲ့ ခဏသွားရပ်ပြီး ဘာညာစကား ပြောရတယ်။ မင်းသားကလည်း ...

'ဟေ့ကောင်... နီကိုရဲ့၊ နွားပေါင်ကိုလှီးပြီး မင်းနဲ့ချိန်ရင် ဘယ်ဘက် ပိုလေးမလဲ' ဘာညာပေါ့လေ...။ ကျွန်တော့်ကိုစတယ်။ သူနဲ့ ခဏစကားပြောပြီးမှ မယောင်မလည် လူအုပ်နား သွားရပ်ရတယ်။

တကယ်တော့... ရုပ်ရှင် ဗီဒီယို ရိုက်နေကျမဟုတ်တဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ခဏအကူအညီ တောင်းဖို့ဆိုတာ တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးဆိုတာက အရှက်အကြောက်အတော်ကို ကြီးတတ်တဲ့ လူမျိုးပါ။ လူရှေ့ ထစကားပြောဖို့တို့၊ Microphone နဲ့ စကားပြောဖို့တို့ဆိုတာမျိုးကို ရှောင်တတ်ကြတယ်။ ဗီဒီယို Camera မပြောနဲ့ ရိုးရိုးကင်မရာနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်တောင်မှ ရိုက်တော့မယ် ပြုံးပါ။ မျက်တောင်မခတ်နဲ့ဆိုရင် လန့်ပြီး၊ ရှက်ပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်လိုဖြစ်၊ မျက်တောင် ခတ်လိုခတ်၊ ကို့ယိုကားယား ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမျိုးထဲက လူကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင် 'ခွီးပဲကွာ...ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့။ အသက်အောင့်ထားရတာ မောလွန်းလို့... လို့ တစ်ခါပြောခဲ့တာ ကြုံဖူးတယ်။

ဗီဒီယိုကင်မရာက ပိုဆိုးပါတယ်။

ဓာတ်ပုံလို အသံတိတ်ငြိမ်ပြီး၊ ရပ်ပြီး ရိုက်ရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လှုပ်ရှားပြောဆိုနေရတာရယ်၊ အဆိုးဆုံးက ကိုယ်လှုပ်ရှားနေတာကို ဝိုင်းပြီး လာကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ် ရှိနေတယ်ဆိုတာရယ်ပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ လူဆိုရင် တော်တော်ဒုက္ခ ရောက်တတ်ပါတယ်။

ဗီဒီယိုကင်မရာဟာ နတ်ကြီးတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

တကယ်တော့ ဂျပန်က စက်မှုနည်းပညာနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဒီစက်မှာ ဘာနတ်ရှိရမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ နတ်တွေ နတ်ဖြစ်ကြတုန်းက ဗီဒီယိုမပြောနဲ့ Camera တောင်မှမပေါ်သေးဘူး။ ဒါဖြင့် ဗီဒီယိုမှာ ဘာကြောင့် နတ်ကြီးတယ်လို့ ပြောကြသလဲဆိုတော့... နတ်ဆိုတာ မိမိရဲ့စိတ်ပါပဲ၊ ဗီဒီယိုကင်မရာ ထိုးချိန်လိုက်တာနဲ့ လူရဲ့စိတ်က လှုပ်ရှားပြီး (ရှက်ပြီး) အသိစိတ် ပျောက်သွားတတ်ပါတယ်။ တချို့ဆို နူးတွေတုန် အသံတွေတုန်လာတယ်။ အဲဒါကို ထိန်းနိုင်တဲ့ လူကျတော့လည်း စကားပြောရင် လေသံအနိမ့်အမြင့် မမှန်တော့ဘဲ မူလစကားပြောသလို မဟုတ်တော့ဘဲ လေသံက တန်းတန်း တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေတတ်တာ။ တချို့ မြန်မာကားတွေမှာ တွေ့ဖူးကြမှာပါပဲ။

တစ်ခါတုန်းက အင်းယားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ဗီဒီယိုတစ်ကား ကိုမျိုးမင်းနဲ့ ရိုက်နေတုန်း လာဝိုင်းကြည့်ကြတဲ့ လူတွေထဲက မိန်းမတစ်ယောက် ပြောတာကို ကြားဖူးတယ်။

'ဟယ်... လူတွေ ဒီလောက်များနေတဲ့ ကြားထဲမှာ ဖက်နေလိုက်ကြ၊ ပျော်နေလိုက်ကြတာ။ ဗီဒီယို ရိုက်တယ်ဆိုတာ တော်တော်အရှက်မရှိမှ ဖြစ်မှာပဲ' တဲ့...။

ကျွန်တော်နဲ့လည်းမသိ၊ ပြောပြန်ရင်လည်း အများကြီးပြောရမှာမို့ အဲဒီတုန်းက မပြောဖြစ်တာပါ။ ရိုက်နေတဲ့အခန်းက Love Scene ဆိုတော့ မင်းသမီးက ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ရပါတယ်။ ဒါတွေဟာ အရှက်မရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပညာပါ...။ မီးတွေ၊ မှန်တွေ ထိုးထားတဲ့ကြားက ကိုယ့်ကိုလူလေးငါးဆယ် ဝိုင်းကြည့်နေမှန်းသိတဲ့ကြားထဲက ကိုယ်ကျက်ထားတဲ့ Dialogue မှန်အောင်၊ ကိုယ့် Acting က ဇာတ်နဲ့လိုက်ဖက်အောင် ကိုယ့်သရုပ်ဆောင်မှု ပေါ်လွင်အောင်နေတတ်... ထိန်းတတ်... ခံစား

တတ်တဲ့ ပညာပါ။

ကျွန်တော် ဒါတွေကို ရေးပြတာ ကျွန်တော် အခုရှာရမယ့်လူဟာ ဘယ်လောက်ထိ တာဝန်ကြီးတယ်ဆိုတာကို ရိုက်ကွင်းနဲ့ မနီးစပ်တဲ့လူတွေ ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် ရေးပြတာပါ။

ကျွန်တော် လူအုပ်နားရောက်တော့ အုံနေတဲ့ လူအုပ်က နားလှည်းနားမှာပဲ ရပ်နေတဲ့ မင်းသားကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စီးကရက် တစ်လိပ်သောက်ပြီး အကြံထုတ်နေလိုက်တယ်။

"မင်းသားဆိုတာ အပြင်မှာ ကြည့်တော့လည်း ဘာမှမထူးပါလား။"

"အမယ်... ရှင့်ရုပ်နဲ့များ တခြားစီ၊ မျက်နှာကို ကြည့်... နဖတ်နေတာပဲ၊ ရှင့်မျက်နှာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။"

ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့လူတွေက ဝါးခနဲ ရယ်ကြတယ်။ ဒါ ကျွန်တော် ကြုံနေကျကိစ္စမျိုးပါ။ ပြောတဲ့လူနဲ့ ပြန်ပြောတဲ့လူတွေကလည်း ပါဒကြီးရွာက တစ်ရွာတည်းသားတွေ ထင်ပါရဲ့။ ဝိုင်းရယ်သံကြောင့် စပြောတဲ့လူက ရှက်သွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ သူ့အသက်က ၄၀ နား နီးနေပါပြီ။ အသားညိုညို ဂင်တိုတိုပါ။

"အံ့မာ... ငါလည်း သူတို့လို မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေလိမ်းပြီး ရှိုင်းလိုက်ရင် သူ့လောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်ဟာ..."

"သွားစမ်းပါ... လွင်မိုးက ဘာမိတ်ကပ်မှ မလိမ်းဘူး၊ သေသေချာချာ ကြည့်... ကျုပ်တို့က နေ့ခင်းက အနီးကပ်ကြည့်ထားတာ"

ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်တော့်ဆရာ ခံရတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း လူကိုရွေးပစ်လိုက်တယ်။ ဒီလို မခံချင်စိတ်ကလေးရှိထားမှ လုပ်ရကိုင်ရလွယ်ကူမှာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ဆရာလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းကို

သိတော့ပုံ မပေါ်ဘူး...။

"အစ်မတို့ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ လွင်မိုးက ဘာမှမလိမ်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆရာလည်း မိမိယိုတော့ လုပ်ရဲရင် ရိုက်လို့ရပါသေးတယ်"

ဝါးခနဲ... ရယ်သံတွေ ထွက်လာတယ်။ သူတို့ ကတော့ တစ်ရွာတည်း အကြောင်းသိဆိုတော့ ကျွန်တော့် စကားကို ရယ်ချင်မှာပေါ့လေ။

"အေးကွာ... ပြောလိုက်စမ်း ညီလေး၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား...ဖြစ်ပါတယ်ဟ"

ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ကွင်းကလူမှန်းသိတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှဆက်မပြောကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အသံတိတ် မျက်နှာတွေတွေ့ မဲ့ကြတယ်။

"မျက်နှာမမဲ့နဲ့ဗျ၊ မယုံမရှိနဲ့...။ အစ်ကိုကြီးလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က အခုကိုထည့်ရိုက်မှာ..."

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ထင်ထားသလို ဝါးခနဲရယ်ကြပြန်တယ်။ ကိုယ့်ဆရာလည်း နည်းနည်းတော့ရှက်ပြီး နောက်ကသူလူတွေကို လှည့်ကြည့်တာပေါ့လေ။

"တကယ်ပြောတာပါ၊ ဒီလို အစ်ကိုကြီးရာ..."

ကျွန်တော်ရှင်းပြတဲ့စကားဆုံးတော့ ဒီလူမျက်နှာက စိုးရိမ်သွားတယ်။ မျက်လုံးကလည်း ကြောင်တောင် တောင်ဖြစ်ပြီး နောက်ကိုတစ်လှမ်းဆုတ်တယ်။

"ဟာ... မဖြစ်ဘူးကွ မဖြစ်ဘူး...၊ ငါက နောက်နေတာ၊ အလကားပါကွာ... ငါနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အလကား"

"ဟာ...ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ အစ်ကိုကြီးလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲကို ကူညီပါ အစ်ကိုကြီးရာ...၊ မင်းသား ကတောင် အစ်ကိုကြီးကိုပြတော့ OK လို့ ပြောတာ"

"အမလေး... သူရုပ်ကြီးနဲ့များ၊ ကြည့်တဲ့လူတွေတော့ စားမဝင် အိပ်မ ပျော် ဖြစ်တော့မှာပဲ..."

"အဲဒီလူက အရူးနော်...ရှင်တို့ကား ပျက်သွားမယ်၊ ပြီးမှ ဘုရားမတ နဲ့"

ထပ်ပြီး ဝါးခနဲရယ်ကြပြန်တယ်။ ကျွန်တော့် ဆရာမျက်နှာက တော်တော်ရှက်ပြီး ခံပြင်းသွားပုံရပါတယ်။ ဝုန်းခနဲ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို တိုးလာတယ်။

"လုပ်မယ်ကွာ... လုပ်မယ်၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲပြော..."

"မများပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးရာ...၊ အစ်ကိုကြီး လုပ်လို့ရမှာပါ။ ဟောဒီ ခြံစည်းရိုးနားကနေ ပြေးလာပြီး ဟိုကောက်ရိုးပုံမှာ ကောက်ရိုး ခုတ်နေ တဲ့ မင်းသားကို အရေးတကြီးနဲ့ 'မောင်မိုး မင်းအဖေ ဆုံးပြီကွ... ဆုံးပြီ' ... လို့ အော်ပေးရုံပဲ"

ကျွန်တော်ပြောပြနေတဲ့အချိန်မှာကို သူတော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေ ပါပြီ။ မျက်လုံးက ဂဏှာမငြိမ်တော့ ဘဲ ပုဆိုးကို ချွတ်လိုက် ပြန်ဝတ် လိုက်လုပ်နေတယ်။ မင်းသားကို လှမ်းကြည့်လိုက်၊ မျက်နှာကို သုတ် လိုက်လည်း ဖြစ်နေတယ်။

"ဒါ... ဒါပဲလား"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ အဲဒါလေးပဲ... ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ အမှတ်တရပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကားရိုက်ပြီးလို့ ဒီမှာကြည့်ရတော့လည်း

အမှတ်တရဖြစ်တာပေါ့။"

"ရတယ်...ဒါပဲဆို ချကွာ...ချ"

သူက ပုဆိုးကိုချွတ်...ပြန်ဝတ်ပြီး ကျွန်တော့် ရွှေကိုတိုးထွက်လိုက်တယ်။ နောက်က ရယ်တဲ့အုပ်လည်း နည်းနည်းရပ်သွားတယ်...။ ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာကို လှမ်းလက်ပြတော့ ကျွန်တော့်ကို အဆင်သင့်စောင့်နေတဲ့ ဒါရိုက်တာကလည်း သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ သူစိတ်ပြောင်းမသွားခင် ရိုက်ချက်ကလေးရဖို့ ကင်မရာမင်းတွေကို ချက်ချင်းစီစဉ်ခိုင်းတယ်။

ကြည့်နေတဲ့လူအုပ်ကြီးက အသံလုံးဝ တိတ်သွားပြီး ပိုစိတ်ဝင်စားလာတယ်။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော့်ဆရာကိုပဲ မျက်လုံးပြူးတွေနဲ့ တအံ့တဩကြည့်နေကြတာပါ။ ကျွန်တော့်ဆရာကလည်း တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှား နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်၊ သူ့ပရိသတ်ကို ရှက်ရှက်နဲ့ ကြည့်လိုက်၊ ဒါရိုက်တာကို ဇေဝဇေဝ လှမ်းကြည့်လိုက်၊ စက်အဖွဲ့က ကင်မရာတွေကို ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကြည့်လိုက်နဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက မငြိမ်တော့ပါဘူး၊ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား ကျွန်တော်က သူ့ဆီပြန်ပြေးသွားပြီး Camera နဲ့ လွှတ်တဲ့နားမှာရပ်ပြီး သူ့ကိုစိတ်မလှုပ်ရှားစေဖို့ အားပေးရတယ်။ တော်ကြာမှ မရိုက်တော့ဘူး ကွာဆိုပြီး ထွက်သွားရင် ဒီလူအုပ်ထဲက နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရဖို့ လုံးဝ မလွယ်တော့ဘူး။ သူ့ကိုကြည့်လန့်ပြီး ဘယ်သူမှထပ်ထွက်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။

"အစ်ကို ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ဒီနားမှာရပ်ပြီး ဒါရိုက်တာလက်ပြတာနဲ့ ခြံစည်းရိုးကနေ အပေါက်ထဲ ပြေးဝင်ပြီး 'မောင်မိုး... မောင်မိုး...မင်း အဖေ ဆုံးပြီကွ... ဆုံးပြီ' ဒါပဲ အော်ရမှာ..."

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးတာနဲ့ သူက ပြေးဖို့ဟန်အသင့်၊ ခါးကိုကုန်းပြီး လက်သီးဆုပ်ထားပြီးသားပါ။ မီးတွေမှန်တွေချိန်၊ Camera တွေ White Set (အလင်းပုံမှန် ပြန်ဖြစ်အောင် ညီညွတ်အောင်) ချိန်နေရလို့ ခဏစောင့်ရတယ်။ ခဏပါပဲ... ။ ဒါရိုက်တာက OK လား အော်မေး လို့ Camera Men တွေက (Go...) ရပြီလို့ အော်လိုက်ပြီ။

"အသင့်နော် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ပြေးဆိုတာနဲ့ ပြေး..."

သူကလည်း ခါးကို ပိုကိုင်းထားပါတယ်။ ပရိသတ်ကိုတော့ သူလုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကျောကို အသာကိုင်းထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ Lighting တွေ ရုတ်ခနဲကျသွားတယ်။ အော်သံ ညည်းသံတွေနဲ့အတူ ကင်မရာတွေ ဖယ်လိုက်ကြတယ်။

"ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

"ဟာ...ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နေကွယ်သွားလို့ ခဏလေး အစ်ကို"

သူ ခါးကို ဆန့်ပြီး အထိတ်တလန့် မေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နေမင်းကို တော်တော်ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ အရေးကြီးမှ ဖြစ်ရသလား ပေါ့။ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူတွေလည်း ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဘာမှမလုပ်လိုက်ရတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခွီးခွီး...ခွီးခွီး လုပ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာအသံမှ တော့ ထွက်မလာပါဘူး။ သူလည်း ရှက်လို့လား၊ အသက်အောင့်ထားလို့လား၊ မသိဘူး၊ မျက်နှာက နီရဲနေတယ်။ ဒါပေမယ့် နေကခဏပါပဲ၊ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာတယ်။

"OK...Ready"

"Go....လို့ ရပြီ"

"အစ်ကို ရပြီ၊ ကျွန်တော်ပြေးဆိုတာနဲ့နော်"

သူခါးကို ပြန်ကုန်းတယ်။ ဒါရိုက်တာက...

"၁ . ၂ . ၃ . ၄ . Action" လို့ ကြိုးအော်တယ်။ ကျွန်တော်ကျောကို လက်နဲ့ ပုတ်လိုက်တာနဲ့ သူလည်း ဝုန်းခနဲပြေးပြီး ခြံစည်းရိုးဝမှရပ်ပြီး ကြိုးအော်တာပါပဲ။

"မောင်မိုး...မင်းအဖေ ဆုံးပြီကွ... ဆုံးပြီ... ကွ၊ ဆုံးပြီ..."

သူ့စကား ဆုံးတာနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့လူတွေ အားလုံးရော၊ စက်အဖွဲ့ ရော၊ ဒါရိုက်တာရော၊ ကျွန်တော်ရော ရုတ်တရက် ကြောင်ပြီး အားရပါးရကို ရယ်မိပါတယ်။

ရယ်ကြမှာပေါ့...။ သူက ကျွန်တော် သင်ထားတဲ့အတိုင်း၊ စကား အတိုင်း မှန်ပေမယ့် ကြောက်တာရော၊ ရုတ်တရောပေါင်းပြီး ခြံစည်းရိုးအဝကနေ လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ် ခုန်ပြီး... အားရဝမ်းသာ အသံကြီးနဲ့ ပြောတာကိုး။ သူပြောပုံက မောင်မိုးရေ... မင်းထီပေါက်ပြီ ကွ၊ ထီပေါက်ပြီဆိုတဲ့ အိုက်တင်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာ ဆိုတော့လူတွေ လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်ကြတာပေါ့။

သူ လက်သီးကြီးဆုပ်ပြီး သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေတဲ့၊ ရယ်နေတဲ့လူတွေ ကို ကြောင်ငေးငေးနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကမန်းကတန်းပြေးပြီး သူ့ကို ရှင်းပြရတယ်။

"အစ်ကိုကြီး...အဖေဆုံးတာလေ။ အဲဒီလို ဝမ်းသာအားရကြီး ဘယ်ရ မလဲ အစ်ကိုရ၊ အရေးတကြီး ပုံစံမျိုးလေ.. ဝမ်းနည်းတဲ့ပုံစံမျိုးလေ"

သူရှက်ပြီး မလုပ်တော့ဘူးပြောလို့ တော်တော်ချောပြီးပြန်လုပ်ရပါတယ်။ နောက် Cut ကျတော့ အဆင်တော်တော်ပြေသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတော့မှ သက်ပြင်းချရတာ။ ကျွန်တော့်အမှားက

သူ့ကိုစကားလုံးပဲ သင်ပေးထားတော့ စကားလုံးရဲ့အဓိပ္ပာယ်အရ သဘောပေါက်တယ်ထင်ပြီး အိုက်တင်ပြောမပြထားတာပါပဲ။

အဲဒီနောက်ဆုံးနေ့က မိုးလည်းမရွာ၊ ကျွန်တော့် ကြိုးစားမှုလည်း ထုံးစံအတိုင်း အနည်းအကျဉ်း လွဲတာကလွဲလို့ အစဉ်ပြေခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းသာရပါတယ်။

ကျွန်တော်ကြုံခဲ့တဲ့ ရိုက်ကွင်းပေါ်က အလွဲကလေးတစ်ခုကို သတိတရနဲ့ မှတ်တမ်းတင် ရေးဖြစ်ပါတယ်။

★

လက်ခုပ်တီးရင် ပြေးသာပြေး

ဒီကိစ္စကတော့ ရုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကမဟုတ်ဘဲ ပြင်ပက ဝါသနာရှင် သရုပ်ဆောင်ချင်လွန်းသူ လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကလေးပါ။ ဒီကိစ္စကို ကြုံခဲ့တဲ့လူက မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်း ဖြစ်)ပါ။

ကိုမျိုးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ စပြီး လက်တွဲခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ဒါရိုက်တာပါ။ ကိုမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ဗီဒီယိုလောကထဲ စပြီးသွင်းဖို့ ကြိုးစားပေးတဲ့လူက နာမည်ကြီး ကာတွန်းဆရာ ဆရာအော်ပီကျယ်ပါပဲ။

ကိုမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကိုအော်ပီကျယ် မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက ကျွန်တော် သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ် (မဝတ) ရုံးမှာ ရပ်ကွက်စာရေးပဲ ရှိပါ သေးတယ်။ ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းမှာ မကြည်ပြာဝတ္ထုတိုကလေးတွေ အမှတ် (၃) အထိ ရေးပြီးဆဲကာလ (၁၉၉၂) ခုနှစ်ကပါ။ လုံးချင်းဝတ္ထုဆိုတာ ဘယ်မှာမှန်း မသိသေးပါဘူး။ စာရေးချင်လို့ ရေးနေတာမျိုးပဲရှိပြီး စာပေနဲ့ ဘဝကို ရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ရဲရဲ မကူးရဲသေးတဲ့ အချိန်မျိုး ပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာကိုမျိုးက ကျွန်တော့်ကို ခပ်ရဲရဲ (ဘာမှ သံသယမရှိဘဲ) ဇာတ်ညွှန်း တန်းအပ်ရဲခဲ့လို့ ကျွန်တော် ဗီဒီယိုလောကထဲ ရောက်ခဲ့ရတာ ပါလို့ ကိုအော်ပီကျယ်နဲ့ ကိုမျိုးမင်းကို အမှတ်တရရှိရပါတယ်။

ဒီအကြောင်း စမရေးခင် ရိုက်ကွင်းအကြောင်းထက် ဒါရိုက်တာတွေ ရဲ့ ဓလေ့စရိုက် မတူပုံကို နည်းနည်း ပြောပြထားကာ ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ ဘယ်နေရာ မှာ ကွဲပြားတာလဲဆိုတော့ အခန်းတစ်ခန်းနဲ့ ရိုက်ချက်တစ်ချက် (Cut တစ် Cut) အပေါ်မှာ ကွဲပြားကြပုံ မတူကြပုံပါ။

ဒါရိုက်တာက Dialogue ရပြီးသွားတဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးကို Rehearsal လုပ်ပြီးသွားပြီဆိုရင် ကင်မရာက အရပ်ကြိုထုတ်ပေးထားတဲ့ မော်နီတာ (TV အသေးစား) ကလေးနဲ့ ကြည့်ပြီး Lighting နဲ့ Acting ကို ကြည့်ရပါတယ်။ မင်းသား မင်းသမီးနဲ့ ပါဝင်သူတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို အဲဒီ ငါးလက်မပတ်လည် မော်နီတာလေးထဲက ကြည့်ရတာ ပါ။ ကြည့်လို့ သဘောကျတဲ့အခါ၊ သဘောမကျတဲ့အခါ ဒါရိုက်တာက Cut လို့ အော်ရ တယ်။ ဒါရိုက်တာ Cut မအော်မချင်း Camera Man ကလည်း ဆက် လိုက်၊ သရုပ်ဆောင်ကလည်း ဆက်သရုပ်ဆောင်ရတယ်။

အဲဒီ 'Cut ' လို့အော်ပုံ ဒါရိုက်တာတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူကြပါဘူး။

အောင်မြင်နာမည်ကြီးတဲ့၊ ပရိသတ်များစွာ အကြိုက်တွေ့ခဲ့တဲ့ ကျွန် တော့်အစ်ကိုကြီး အကယ်ဒမီ ကိုဝဏ္ဏဆိုရင် အဲဒီမော်နီတာကို မင်းသား မင်းသမီး သရုပ်ဆောင်နေတဲ့အချိန်မှာ ကလေးတစ်ယောက်က တအံ့တ ဩငေးကြည့်သလို ငေးကြည့်နေတတ်ပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက လည်း မော်နီတာကလွဲလို့ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် မှာ ဘာတွေ ရှိနေမှန်းလည်း သူသိတော့ဟန် မတူပါဘူး။ Dialogue နဲ့ Acting ဆုံးသွားကုန်သွားတဲ့အခါမှာ သူ့ရှေ့ လေးငါးပေလောက်မှာ ရှိနေ တဲ့ မော်နီတာ သေးသေးကလေးထဲက မင်းသားမင်းသမီးတွေနား (မော် နီတာမှန်နားကိုကပ်ပြီး) 'Cut ' လို့ တိုးတိုးကလေး ရွတ်တတ်ပါတယ်။ လက်ဖျောက်လည်းတီးတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ့်တိုးတိုးကလေးတီး

တာပါ။

အစ်ကိုကြီးပုံက သူ့ရှေ့မော်နီတာထဲက မင်းသားမင်းသမီးကြားရုံ နှစ်ကိုယ်ကြားပြောတဲ့ 'Cut ' ပါ။ အဝေးမှာရှိတဲ့ မင်းသားမင်းသမီးက မကြားတော့ တစ်ခါတလေ တော်တော်ဒုက္ခရောက်တတ်ပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ နောင်ထွန်းလွင်ကတော့... ကွမ်းကလေးစားရင်း မော်နီတာထဲက မင်းသားမင်းသမီး သရုပ်ဆောင်တာကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြည့်ပြီးရင်း ခေါင်းကလေးတညိတ်ညိတ်နဲ့ ကြည့်တတ်ပါတယ်။ ချထားတဲ့စကားပြောနဲ့ Acting ဆုံးရင် ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်လေးငါးခါညိတ် အပြီးကလေး အဆုံးအထိပြုရင်းရတယ်...Cut လို့ ပုံမှန်လေသံနဲ့ပြောတတ်ပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ ကိုမီးပွားကျတော့ သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ မင်းသားမင်းသမီးက Acting Tampo ကို ရောက်သွားပြီ၊ မျက်ရည်တွေဝဲနေပြီ... သူ အရမ်းသဘောကျနေပြီဆိုရင် ကောင်းလိုက်တာ...၊ အဲဒါပဲ လိုချင်တာ...၊ အဲဒါပဲ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့...၊ အဲဒါပဲ... အဲဒါ စသည် ဖြင့် တိုးတိုးရွတ်ပြီးမှ Cut တတ်ပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ ကိုပြည့်ကျတော့ မော်နီတာကိုကြည့်ရင်း မင်းသားမင်းသမီးတွေရဲ့ Acting ကိုသဘော ကျရင် ချောကလက်ကိုတွေ့တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပြုံးနေတတ်တယ်။ မျက်လုံးက မော်နီတာကိုကြည့် နှုတ်ခမ်းကပြုံး၊ ကျေနပ်သွားရင် ပျာယီးပျာယာနဲ့ Cut ...Cut ...Cut လို့ ပြောတတ်ပြီး အမြဲတမ်းကြိုးကြိုးထတတ်တယ်။

ဘာဘဦးသူခကျတော့ မျက်လုံးသိပ်မကောင်းတော့လို့ မော်နီတာကို ကြည့်ခဲ့တယ်။ သရုပ်ဆောင်တဲ့အခါ ပြောကြတဲ့ Dialogue အသံကိုသာ နားထောင်ပြီး ကျေနပ်ရင် Cut တတ်တယ်လို့ ပြောပြတာ ကြားဖူး

တယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ အဲဒီအပေါ်မှာပြောတဲ့စကားက တော်တော်မှတ်သား
ဖို့ကောင်းပါတယ်။

'ကျွန်တော်က မျက်စိမှုန်တော့ မော်နီတာကို အားကိုးလို့မရဘူး သူ
တို့အသံပဲ နားထောင်ရတယ်။ အသံမှန်ရင် အိုက်တင်မှန်တယ်၊ ညာလို့မ
ရဘူး' တဲ့။

ဒါရိုက်တာ ကိုမျိုးမင်းကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။

သူက မော်နီတာကို လန်ဒန်စီးကရက်ဖွာရင်း မျက်မှောင်ကျုံ့ ကြည့်
တယ်။ အထဲက မင်းသားမင်းသမီးတွေTampo မြင့်လာပြီဆိုရင် သူ့
နှုတ်ခမ်းက တွန့်ကွေးပြီး မျက်လုံးအရောင်ကတက်လာတတ်တယ်။
ပြောစရာစကား ကုန်ခါနီးမှာ သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်က မြောက်တက်လာ
ပြီး သူကျေနပ်တာနဲ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်တတ်လေ့ရှိပါ
တယ်။ ကိုမျိုးရဲ့ လက်ဝါးရိုက်သံ 'ဖြောင်း' ခနဲဟာ Cut ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်
ပါပဲ။

အဲဒါ... ဒါရိုက်တာတွေရဲ့ ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ဖူးသမျှ မတူညီကြတဲ့ မော်
နီတာကို ကြည့်ပုံနဲ့ Cut ပုံချင်းပါပဲ။

အခု ကိုမျိုးက 'ခေါ်သံ' ဆိုတဲ့ကားကို ရိုက်နေတာပါ။ မြန်မာ့အသံက
ပြသွားပြီးတဲ့ကားမို့ လူအတော်များများလည်း ကြည့်ဖူးလိုက်ကြမှာပါ။
ကျော်ရဲအောင်၊ မေသန်းနုနှင့် ဆုပိုပိုအောင်တို့ ပါဝင်တဲ့ကားတစ်ကားပါ
ပဲ။ ဆုပိုပိုအောင်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးကားဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဗီဒီယိုလောကထဲ
ရောက်အောင် ကျိန်းသေပို့ပေးလိုက်တဲ့ကား တစ်ကားလည်းဖြစ်တယ်။

အဲဒီကားက AIDS ပညာပေးကားပါ။ အစိုးရတာဝန်နဲ့ ရိုက်တဲ့ကား
မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ Producer နဲ့ ရိုက်တဲ့ကားလည်းဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီကားမှာ... ကျော်ရဲအောင်က ရိုးသားသော ဆင်းရဲသားကားမောင်း

ဆရာ၊ မေသန်းနုက အိမ်ကသဘောမတူတဲ့ ကျော်ရဲအောင်ကို ယူထားပြီး မိသားစုအပေါ် သိပ်တာဝန်ကျေတဲ့ မိန်းကလေးနေရာနဲ့ ဆုပိုပိုအောင်က AIDS ရှိနေတဲ့ ပြည့်တန်ဆာမကလေး အခန်းကပါဝင်ကြရပါတယ်။

ကျော်ရဲအောင်က မိန်းမဖြစ်သူကို သိပ်ချစ်၊ မိသားစုအပေါ် သိပ်သစ္စာရှိပြီး ကွမ်း၊ ဆေးလိပ်၊ အရက် လုံးဝမသောက်တဲ့ လူရိုးတစ်ယောက်၊ ကလေးရပြီးစ ရည်မှန်းချက်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ကြိုးစားနေတဲ့လူ။ တစ်နေ့... မိန်းမနဲ့ ကလေးကို အိမ်က (သူ့ယောက္ခမတွေ က) လာခေါ်သွားပြီး ပြန်ရမယ့်ရက် ပြန်မလာတာကို သူငွေကြေးမပြည့်စုံမှုနဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်။ ကြေကွဲ၊ ဒေါသဖြစ် ပေါက်ကွဲရာက စိတ်ညစ်တော့ အရက်သောက်၊ အရက်မူးသွားတော့ အဆွယ်ကောင်းတာနဲ့ မူလစိတ်ပျောက်ပြီး ခေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေး (ဆုပိုပိုအောင်) နဲ့ တစ်ညအိပ်မိရာက ရောဂါ ကူးသွားခဲ့တယ်။ ဒါကို မသိသေးပါဘူး။ အိမ်ပြန်လာ... မိန်းမနဲ့ အဆင်ပြေ၊ အားလုံးပျော်ရွှင်နေကြတော့မှ ကလေးကို မိခင်မရှိခင် နို့ဖျော်တိုက်ဖို့ နို့ဗူးဖွင့်ရာက လက် ဓားရှုမိပြီး အဲဒီသွေးက တစ်နှစ်မပြည့်သေးတဲ့ ကလေးပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားရာက ကလေးကို AIDS ရောဂါ ကူးစက်သွားတယ်။ သွေးစစ်ကြည့်တော့ သူ့မှာ ရောဂါပိုး ရှိနေတဲ့အတွက် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဇာတ်ကလေးပါ...။

ကိုမျိုးမင်းအနေနဲ့ ဒါရိုက်တာလုပ်ရတာ အစပိုင်းလောက် ရှိသေးတဲ့ အချိန်မှာ ကိုကျော်ရဲအောင်၊ မဆင့် (မေသန်းနု) တို့နဲ့ ပထမဆုံး တွဲရတဲ့ အပြင် သရုပ်ဆောင်အသစ် ဆုပိုပိုအောင်ကိုပါထည့်ရတော့ တော်တော်တာဝန်ကြီးကြီးနဲ့ အားလုံးကိုသတိထား ကိုင်တွယ်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးပါ။

အဲဒီနေ့က ရိုက်ကွင်းက Out Door ပါ။ ဆေးရုံရှေ့မှာ ရိုက်ကွင်းကို တည်ပါတယ်။

ဆုပိုပိုအောင်က ဆေးရုံကိုရောက်တော့ AIDS ရှိနေတာ သိရတော့ ပြင်ပလူနာတွေထားတဲ့ဆေးရုံမှာ မထားတော့ဘဲ ကားနဲ့ခေါ်သွားဖို့လုပ် ရာမှာ ဆုပိုပိုအောင်ကထွက်ပြေး...။ ဆေးရုံရှေ့က ကားတစ်စင်းနဲ့တိုက် မိပြီး သေတဲ့အခန်းကို ရိုက်ကြမှာပါ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသ၍ ဆိုရင်တော့ ဆုပိုပိုအောင်ဟာ ဒီကားမှာ Dialogue နှစ်ခွန်းပဲ ပြောရတယ်ထင်ပါတယ်။ ပါတဲ့အခန်းကလည်း လေးငါးခန်းပါပဲ...။ အဲဒီလောက်နည်းပါးတဲ့ သရုပ်ဆောင်ကွက်ကလေးနဲ့ မင်းသမီးတစ်လက်အဖြစ် ခိုင်မာသွားတာ သူ့ကြိုးစားမှုနဲ့ ဒါရိုက်တာရဲ့အစွမ်းပါပဲ။

အဲဒီနေ့က ကိုမျိုးကိုယ်တိုင်က AIDS ဖြစ်နေတဲ့ ဆုပိုပိုအောင်ကို မိတ်ကပ်လိမ်းပေးပါတယ်။ AIDS ဖြစ်နေတဲ့လူရဲ့ လက္ခဏာတွေ ရအောင်ပါ။ စိတ်ကြိုက်ရတော့မှ ဆုပိုပိုအောင်ကို ဆေးရုံကဆရာမတွေ တွဲထုတ်လာတဲ့အခန်း၊ ဆရာမတွေကို ကုတ်ဖဲ့တွန်းထိုးပြီး ရုန်းကန်ပြေးတဲ့အခန်းတွေကို စိတ်ကြိုက်ရိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခန်းတွေပြီးတော့မှ ထမင်းစား ခဏနားပြီး ရှုတင်မန်နေဂျာကို ကားတိုက်ခံရတဲ့အခန်းရိုက်ဖို့အတွက် ကားတစ်စင်းရှာခိုင်းထားပါတယ်။

ကားလည်းရလာ၊ ထမင်းလည်းစားအပြီး ထပ်ရိုက်ကြမယ်ပေါ့လေ။

ကားငှားတဲ့အခါကျတော့မှ ရှုတင်မန်နေဂျာက သူရွေးငှားတဲ့ ကားဆရာနဲ့ သူနဲ့ ဈေးမတည့် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာမလဲဆိုတာကို ကျိန်းသေမပြောနိုင်တော့ ကားဆရာကလည်း သူတောင်းတဲ့ဈေးကို မလျှော့ နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်ရိုက်ရင် နာရီဝက်လောက်ပဲ ကြာတာဆိုတာကို အတွေ့အကြုံအရသိထားပေမယ့် ဝိုင်းအုံ

ကြည့်တဲ့လူတွေ၊ ဒါရိုက်တာ မကြိုက်မချင်း ရိုက်ရမယ့်အချိန်တွေက ဘာမှန်းမသိတော့ မန်နေဂျာလည်း အချိန်ကိုအတိအကျ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ တခြားကားသမားတွေကျတော့လည်း ကားတိုက်ရမယ့် အခန်းဆိုတော့ နိမိတ်အရ ဘာအရ...ဆိုပြီး လုံးဝငှားလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတာကိုး။

"ခက်တာပဲဗျာ... ဗီဒီယိုရိုက်ကွင်းဆိုတာက တစ်ခါတလေ မထင်မှတ်ဘဲ ကြာတတ်တာဆိုတော့... နေပေ့စေတော့ဗျာ... နောက်ကားပဲ"

"ဟာ... နေပါဦးဆရာ၊ အခုဟာက ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ လာငှားတာလား"

ခုနက မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ လည်ပင်းကုတ်လိုက်၊ စီးကရက်ထုတ်သောက်လိုက်နဲ့ သူ့ကိုလုံးဝ မကြည့်ဘဲပြောနေတဲ့ ကိုရွှေဒရိုင်ဘာ မျက်နှာနဲ့လေသံက ချက်ချင်းပြောင်းသွားတယ်။

"ဟုတ်တယ်လေ...ခင်ဗျားကားကို ကားတိုက်တဲ့ အခန်းကလေး ထည့်သုံးဖို့လာငှားတာ"

"ဟာ...စောစောကပြောရောပေါ့ ဆရာရယ်၊ ကဲ... အဲဒါဆို OK၊ ဆရာတို့ အဆင်ပြေသလောက်သာရိုက်...၊ ကူညီရမှာပေါ့...။ ကြည့်ပေးပေါ့ ဆရာရယ်... ရပါတယ်... တက်"

လုံးဝပုံစံပြောင်းသွားတဲ့ ကိုရွှေ (ကက) ဒရိုင်ဘာကို ရှုတင်မန်နေဂျာလည်း နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ရှုတင်ကားနောက်ကပဲ လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာတောင်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကမရတော့ဘူး၊ သူ့ကားနဲ့ပဲ တင်ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ လန်ဒန်တွေဘာတွေ ထုတ်တိုက်လို့ပေါ့။ ကားမောင်းလာရင်းနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။

"ကျွန်တော်က ဗီဒီယိုတို့ ရုပ်ရှင်တို့ သိပ်ဝါသနာပါတာ ဆရာ။ ကြည့်လည်းကြည့်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်သရုပ်ဆောင်ချင်ခဲ့တာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို အရူးအမူးပဲ...။ အဆက်အသွယ်လည်းမရှိ၊ အသိကလည်းမရှိ၊ အဲ... ငွေကလည်း ဇီးရီးဆိုတော့ လွဲခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ဟား...ဟား...ဟား... ဆရာက အစကတည်းကပြောရင် OK ဗျာ၊ ခု ကျွန်တော့်ကြောင့်များ နောက်ကျသွားပြီလား မသိဘူး"

"ရပါတယ်...ခင်ဗျားကားလာမှ ရိုက်ကြမှာပါ"

"ကျွန်တော့်ကားကို သုံးမှာဆိုတော့ ကျွန်တော်ရောဆရာ...။ ပါရမှာမဟုတ်လား"

ရှုတင်မန်နေဂျာလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ တက်ကြွနေတဲ့ သူ့ပုံစံကိုလည်း နည်းနည်း အားနာနေရ၊ လန်ဒန်ကလည်း သောက်ထား၊ ကားခဈေးစကားလည်း သင့်တော်သလောက်နဲ့ ရနေပြီဆိုတော့...။ ပြီးတော့ သူ့ကားကို သုံးမှာဆိုတော့ သူပါမယ်ဆိုတာကတော့ ကျိန်းသေနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ်လား။

"ခင်ဗျားကားကို သုံးမှတော့ ခင်ဗျား ပါကို ပါတော့မှာပေါ့။ သေချာပါတယ်"

"ဟာ...ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ...ရာ...၊ ကားခကို မပေးရင်လည်းနေတော့...၊ ကျွန်တော့်ကို နေရာ ကောင်းကောင်းသာ ပေးပါဆရာ။ ကျွန်တော် ရအောင်သရုပ်ဆောင်ပါ့မယ်။ နောက်ဆိုရင်လည်း ခေါ်ပါဆရာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီဂိတ်မှာ အမြဲရှိတယ်။ ဆရာတို့ အေးအေးဆေးဆေးသာသုံးနော်...၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့"

ရှုတင်တည်ထားတဲ့ ဆေးရုံရှေ့ရောက်တော့ လူတွေကထုံးစံအတိုင်း အုံခဲနေတယ်။

လူအုပ်ကြီးကိုတွေ့လေ...ကားဆရာက တက်ကြွကာ ဖျတ်လတ်လာ
လေဖြစ်၏။ ရှုတင်ရောက်တာနဲ့ မန်နေဂျာလည်း မအားတော့။ လူအုပ်
ရှင်းရ၊ ဟိုဘက်က ကားတွေအော်ရ၊ ပထမဦးဆုံး တိုက်မယ့်ရှုတင်ကား
ကို နေရာချရဖြင့် ရှုပ်ကုန်ပါတယ်။

ကိုမျိုးကလည်း ရိုက်ချက်လိုချင်တာတွေ ရအောင်ယူဖို့ Camera ဖရို
န်ကိုချနေပုံရသည်။ ဆုပိုပိုအောင် ဆေးရုံထဲကပြေးထွက်လာ ရှုတင်သုံး
သည့် ခိုင်နာကားနှင့်ပွတ်တိုက်...ကားလမ်းပေါ်လဲကျ...
သွေးရူးသွေးတန်းထပြေး... တစ်ဘက်မှလာသော (ကက) နှင့် တည့်တ
ည့်တိုက် သွေးအိုင်ထဲလဲကျ...။

ကားနှင့်ရိုက်မှာ ဖြစ်သည့်အတွက် နေရာနှင့် အရှိန်၊ အချိန်တို့
Timing ကိုက်မှကို ဖြစ်မည့်အတွက် အရာရာ သတိထားရသဖြင့် ဘာကို
မှ လှည့်မကြည့်နိုင် တော့။ ပြီးတော့...ကြောက်လန့်တကြား
သွေးရူးသွေးတန်း နှင့် ရှိနေရမည့် ဆုပိုပိုအောင်၏ Acting ကို ရအောင်
ပြရ၊ သင်ရ၊ ပြောရသေးသည်။

အားလုံးကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်ကုန်သဖြင့် ကားဆရာကို ဘယ်သူ
မှလှည့်မကြည့်နိုင်ကြတော့။ အရေးထဲ ညကတည်းကဖျော်စပ်ထား
သော သွေးအတုပုလင်းက ပျောက်နေသဖြင့် ရှုတင်မန်နေဂျာ သူလူတွေ
ကို အော်ရဆူရသေးသည်။ ကားငှားပြီးကာစက သူ့ကို ကတိတွေပေး
ထားသော မန်နေဂျာ သူ့အနားမှာမရှိတော့သဖြင့် ကားဆရာစိတ်တိုနေ
ပုံရသည်။ အားလုံးကိုသင်ကြားနေသော ဒါရိုက်တာကိုကျတော့လည်း
သူသွားမမေးရဲ၊ မန်နေဂျာကိုသာ မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ကာ
အနားကပ်ထားရ၏။ သူ့ဝါသနာ၊ သူ့အရည်အချင်းကိုတော့ ဒီနေ့...
မပြု၍ မဖြစ်၊ ပြကိုပြရမည်။ နာမည်ရ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်က သူ့ကို

သဘောကျသွားလျှင်ပြီးပြီ...။

ကကကို ပြန်ထိုးအပ်ကာ မိန်းမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် မည်မျှပဲ ပြောစေ... သူသရုပ်ဆောင်လောကထဲသို့ တိုးဝင်ပစ်လိုက်တော့မည်။ သို့သော်... အခုထိ မန်နေဂျာက သူ့ကိုလှည့်မကြည့်သေး။

နောက်ဆုံးမှာ... ဒါရိုက်တာက သူ့ကားကို နေရာရွှေ့ကာ အဆင်သင့် ရပ်ခိုင်းထား၏။ လက်ပြလျှင် အုတ်ခဲချထားသော နေရာသို့ သူ မောင်း ဝင်လာရမည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အခန်းက မပါသေး။

"ကိုယ့်ဆရာ...ဘယ်လိုတုန်းဗျ၊ ကျွန်တော့် အခန်းက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ... ဘာပြောရမှာလဲ...၊ လုပ်ဦး လေ...။ လဲကျသွားတဲ့ မင်းသမီးကိုဝင် ပွေ့ရမှာလား"

ကားဆရာအမေးကြောင့် မန်နေဂျာကြောင်ကသွားသည်။ ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း ငြိမ်နေမိကာမှ တိတ်တိတ်နေ ဝန်ခံခြင်း သည် သူ့အပေါ် ပိကျလာနေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ...။ အခုနေ 'ခင်ဗျားအခန်းမပါဘူးဗျ' ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဆရာက ကားကိုပြန်လှည့်ကာ မောင်းသွားတော့မည့်ပုံ။

အခုအချိန်မှာ ဒါရိုက်တာကို သွားရှင်းပြနေလည်း ဒီလောက် အလုပ်ရှုပ်၊ စိတ်ပူနေရသည့်အချိန်မျိုးမှာ အအော်ခံရတာကလွဲလို့ ထူး မည်မဟုတ်။ သင့်တော်ရာတစ်ခုခု နားအေးအောင်ပေးမိပြန်လျှင်လည်း ကိုယ့်ဆရာက အတည်ပေါက်ဝင်လုပ်လျှင် မည်သူမျှမသိသည့်အတွက် အားလုံးကြောင်က ရှုပ်ကုန်တော့မည်။ နောက်တစ်ခုက ဒါရိုက်တာမ သိဘဲ ရိုက်ကွင်းကို သူတို့ဝင်စွက်ဖက်ခွင့်မရှိ။

"ပြောလေဗျာ...ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်ကာရိုက် တာ (ဇာတ်ရုပ်) က ဘာလဲဗျ"

ဒီပြဿနာကို အရင်ဆုံးနှင့်အရှင်းဆုံး ဖြေရှင်းမှကိုဖြစ်တော့မည်။

"ဒီလိုဗျာ... ခင်ဗျားက ကားတိုက်ပြီးတာနဲ့ထွက်ပြေးရမယ်"

"ထွက်ပြေးရမယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟာ... ကားတိုက်ပြီးရင်အပြင်မှာတွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ထွက်မပြေးရင် ခင်ဗျားကို ဝိုင်းရိုက်ကြမှာပေါ့"

ကားဆရာ ခဏစဉ်းစားသည်။ ထွက်ပြေးရမှာဆိုတော့ သူရပ်က သိပ်ပါတော့မည်မထင်။ ဘာညာ...ကြေး (ဂျီး) လည်း များမနေနိုင်။ သည့်အခွင့်အရေးကို ရဲရဲရင့်ရင့် အသုံးချဖို့သာ လိုသည်မဟုတ်လား။

"ပြီးရောဗျာ...ဘယ်တော့ပြေးရမှာလဲ"

မန်နေဂျာ သူ့သရုပ်ဆောင်အသစ်ကိုကြည့်ကာ တော်တော်စိတ်ညစ်သွား၏။ ကိုယ့်ဆရာက တော်တော် လုပ်ချင်နေပြီး မလွတ်တမ်းဆော်တော့မည့်ပုံဆိုတာ သေချာနေပြီ။ ကင်မရာဖရိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကားဆရာတံခါးက ဘယ်ဘက်၊ ကားတိုက်မည့်ဘက်ကို ယူထားတာ ကညာဘက်၊ ဒီလောက်နှင့် စိတ်မချရသေး။ ကိုယ့်ဆရာက ပြဿနာအားလုံး သူ့ခေါင်းပေါ်ရောက်တော့မည်။

"ဒီလိုဗျာ... ဟိုလူတွေလား၊ မျက်မှန်နဲ့လည်ပင်းမှာ ဘောပင်ကလေး ဆွဲထားတဲ့လူ"

"အဲဒါ...ဒါရိုက်တာမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ သူဖျောင်းခနဲ လက်ခုပ်တီးတာနဲ့ ခင်ဗျားပြေးတော့၊ အဲဒါ ခင်ဗျားကို အချက်ပေးတာ"

"OK...ဘယ်ဘက်ကို ပြေးရမှာလဲ၊ ဘယ်အထိလဲ"

"ဒီဘက်ကိုကွာ...ဟောဒီဘက်၊
မျက်စိတစ်ဆုံးသာပြေးတော့"

ဘယ်အထိလဲဆိုတော့

Camera နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ မန်နေဂျာ အသက်ရှူကြပ်ပြီးထွက်သွားရ၏။ ကိုမျိုးမင်းလက်ခုပ်တီးမှ Cut မှ ပြေး ချင်လျှင်ပြေးပေတော့။ ရိုက်ကူးရေးကို ဘာမှပြဿနာမတက်နိုင်တော့ ပြီ။

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။

'Action' ဆိုသည်နှင့် ဆေးရုံထဲမှ ဆုပိုပိုအောင် ပြေးထွက်ကာ လာ၏။

ရှုတင်ကားနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်ကာ လဲကျသည်။ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာထပြေးသည်။ ကား Timing ကိုက် နေရာအတိအကျ မောင်း ဝင်ကာလာ၏။ ထိုးလဲကျကာ သွေးအိုင်ထဲ ရောက်သွားသည်။ ဆုပိုပို အောင် ကုန်းရုန်းကာ ထသည်။ နာကျင်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ သွေးရူးသွေးတန်းမျက်ဝန်းများ။ ပြီးတော့...နာကျင်ဝမ်းနည်းစွာ တစ် ချက်အော်သည်။ ပြည့်တန်ဆာမကလေး AIDS ဖြင့် ဘဝဆုံးနေ သော်လည်း သူမမသေချင်သေး။ အားလုံး... ထို Action မှာ ငေးကြောင် မိန်းမောနေကြသည်။ ထို့နောက် နာကျင်စွာအော်ဟစ်ကာ၊ သွေးအိုင်ထဲ ပစ်ကာလဲကျသွားသည်။ ကိုမျိုးမင်း လက်မြောက်တက်ကာလာ၏။ ဆုပို ပိုအောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် တွန့်ကာနေသည်။ ကိုမျိုးမင်း နှုတ်ခမ်းတွေကိုစု လက်ဝါးနှစ်ဖက်မြှောက်ထားရာမှ နှုတ်ခမ်းတွေမာခဲ ကာ အားပြည့်လာသည်။ ဆုပိုပိုအောင်ခန္ဓာကိုယ်က သွေးအိုင်ထဲ လဲကျ ငြိမ်သက်သွားသည်။ စီးကျနေသောသွေးများ...။

ဖျောင်းခနဲလက်ဝါးရိုက်သံတစ်ချက်...

ကားတံခါးဖွင့်သံ ဂုန်းခနဲနှင့် ငြိမ်သက်ကာငေးကြည့်နေကြသော လူအုပ်ရှေ့မှဖြတ်ကာ ဖိနပ်များကို ကိုင်ကာ လူတစ်ယောက်ဒရောသောပါးထွက်ပြေးကာသွား၏။

ကိုမျိုးမင်း ကြောင်ကာလှမ်းကြည့်သည်။ ရိုက်ကွင်းထဲမှာ အာရုံလုံးဝရောက်နေသော လူတွေလည်း လန့်ဖျပ်ကာလှမ်းကြည့်ကြ၏။ ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘယ်သူလဲ၊ ဆူညံကာသွား၏။

ကားဆရာက ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်ပြေးသည်။ ပြေးသည်မှ ရိုက်နေသည့် ကားလမ်းတစ်ဆုံး။ ပြေးနေသည်မှာ ရိုက်ကွင်းမှလှမ်းကြည့်လျှင် ပုလင်းခွံလောက်သာ သူ့ကိုမြင်ရတော့သည် အထိကိုပြေးသည်။ မောသော်လည်းသူမရပ်။ သူ့နောက်ကျောကို ကင်မရာဖြင့် ရိုက်နေကြပြီ။ မော၍ရပ်လိုက်လျှင် သူတန်းလန်းကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ သူသေလုမြောပါး အသက်လုပြေးရသည်။ Acting ကိုမရ၍မဖြစ်။ ပီပြင်စေရမည်။ ပြေးထား...ပြေး...ပြေး... ပြေးရင်း ကျွတ်သွားသည့် ပုဆိုးကလေးကိုပင် လက်ကလေးနှင့်မကာ မနီင့်တနိုင်ပုံပြေးလိုက်သေးသည်။

မန်နေဂျာ ရှင်းပြသဖြင့် ရိုက်ကွင်းကလူတွေ ဝါးခနဲရယ်လိုက်ကြသည်။ သွေးအိုင်ထဲလဲနေသော မင်းသမီးပင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာရယ်ရ၏။

ကားဆရာ ပြန်ရောက်လာတော့ ကြည့်နေသည့်လူတွေရော၊ ဗီဒီယိုအဖွဲ့ကပါ သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးကြ ရယ်ကြသည်။ သို့သော်... သူဘာမှမသိ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေရွဲကာနေ၏။ အမောကမပြေသေး...။

"ဆရာ... ရရဲ့လား၊ ပီပြင်ရဲ့လားဆရာ..."

အမောမပျောက်သေးသည့် မေးသံကြီးကြောင့် ကိုမျိုးမင်းလည်း ရင်

တွင်းဖြစ်အသံကို နားလည်အားနာကာ ကားဆရာကို တဟားဟားရယ်
ကာ ပခုံးဖက်ပြီး အားပေးရသည်။

"ကောင်းတယ်ဗျာ...ကောင်းပါတယ်၊ တကယ်ပီပြင်ပါတယ်ဗျာ။
ထင်တောင်မထင်ဘူး"

လူတွေ ဝိုင်းရယ်ကြပြန်၏။

"ကျွန်တော့်ကို လူတွေဝိုင်းရိုက်တာတွေဘာတွေ မထည့်တော့ဘူး
လား...ဆရာ"

"ဟာ...မထည့်တော့ဘူး၊ ထည့်လို့မရဘူးလေ၊ အခုဟာနဲ့ပဲရပါပြီ၊
ကျေးဇူးပဲ..."

"နောက်လည်း လိုရင်ခေါ်ပါဆရာ...၊ ကျွန်တော်ရှိတဲ့နေရာ ဟိုဆရာ
သိပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့"

သုံးနာရီကျော်ကြာသော ရိုက်ကွင်းကို ငွေ ၂၀၀/-ပဲ ယူကာ ကား
ဆရာက ပျော်ရွှင်စွာပြန်သွား၏။ သူ ပြန်သွားတော့ ပြောပြောရယ်ကြ
ရင်း ရယ်ကြရင်း ဘာမှသိမသွားသော သူ့ကိုသနားလာကြသည်။

ဪ...အနုပညာကို အချို့ ဒီလိုပဲရူးသွပ်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့လိုပဲ ကိုယ်မပါတဲ့ အခန်းကို ဘယ်လောက်
ပြေးခဲ့ပြီးပြီလဲ...။

တွေးနေမိပါသည်...။

ဒါမစားနဲ့

သရုပ်ဆောင်ပညာဆိုတာ ရိုးရိုးကလေး ပြောရရင်တော့ ဟန်လုပ်ရတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့်... ဘယ်လိုဟန်လုပ်ရတာလဲဆိုတော့ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်မှာပါတဲ့ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စရိုက်အတိုင်း ကိုယ်ကအနီးစပ်ဆုံး တူနိုင်အောင် ဟန်လုပ်ရတာပါ။ သာမန်အချိန်တွေမှာ တကယ်စစ်မှန်တဲ့ အကြောင်းတရားတွေနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ပျော်နေ၊ ဒေါသထွက်နေ၊ ဝမ်းနည်းတုန်လှုပ်နေ၊ စိတ်ညစ်ခြောက်ခြားနေတဲ့ ပုံစံမျိုးကို မီးတွေအများကြီးထိုး၊ လူတွေအများကြီးရှေ့မှာ ကိုယ်ကလုပ်ရတာပါ။

တကယ်... ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ကိုယ်ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ကျမိတဲ့အခါ မျက်ရည်ကျတယ်ဆိုတာကိုတောင်မှ သတိမထားမိတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုကြေကွဲဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ကျရတာမျိုးကို ကြည့်ရတဲ့လူ မြင်ရတဲ့လူခံစားသွားရအောင် သရုပ်ဆောင်ဖို့ကျတော့ တော်တော်ခက်ပါတယ်။ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝအတိုင်း အနီးစပ်ဆုံး တူအောင် ပေါ့လေ...။ ငိုတယ်ဆိုတာ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်အတွက် မခက်ပေမယ့် ဇာတ်ကွက်နဲ့လိုက်ဖက်ပြီး သဘာဝကျကျ over မဖြစ်အောင် ငိုဖို့ ကျတော့ မလွယ်တာအမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်တို့ဆီမှာလည်း ရုပ်ရှင်သင်တန်းကျောင်း၊ ရုပ်ရှင်တက္ကသိုလ်တွေဘာတွေ အခုမရှိသေးတော့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်

ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လေ့လာစရာတော်တော်ရှားပါတယ်။ ဆရာ
မြတ်လေးရေးနေတဲ့ ရုပ်ရှင်အကြောင်း ဆောင်းပါးမျိုးတွေ အများကြီး
လိုတယ်။ တကယ်သရုပ်ဆောင်ခဲ့၊ ဖြတ်သန်းခဲ့၊ အကယ်ဒမီတွေဘာတွေ
ရခဲ့တဲ့ ဝါရင့်နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်တွေကလည်း ကိုယ်ဖြတ်သန်းမှုနဲ့
သရုပ်ဆောင်ပညာကို စာအုပ်တွေဘာတွေရေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပါပဲ။
ရှိသင့်ထွက်သင့်တဲ့ အကျိုးပြုစာအုပ်မျိုးတွေပါ။

ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားတဲ့ချာတိတ်တွေက ကျွန်
တော့်ကို ဘာစာအုပ်ဖတ်ရမလဲလို့ မေးခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာ
ညွှန်ရမှန်းမသိဘူး။ ရှိတဲ့စာအုပ် သုံးလေးအုပ်ကျတော့လည်း ရုပ်ရှင်
စ၊ပေါ်တာ တို့၊ နိုင်ငံခြားမှာ ဘယ်ကားတွေ ဂန္ထဝင်မြောက်အောင်
ဘယ်လိုရိုက်ခဲ့တယ်တို့၊ Camera Work တွေနဲ့ ဒါရိုက်တာ အတွက်ပဲရှိ
တာ။ ဒါတောင် သုံးလေးအုပ်ပါ။ ဟိုးတုန်းကအဖြူအမည်း နိုင်ငံတကာ
ကားကြီးတွေအကြောင်း ရေးထားတာပဲရှိပါတယ်။

Acting ကို နားလည်အောင် ဘယ်လိုသရုပ်ဆောင်ရမယ်ဆိုတာကို
နားလည်အောင်ရေးထားတဲ့ စာအုပ်မျိုး ကျွန်တော်မညွှန်နိုင်ပါဘူး။ ဒီ
တော့ အဲဒီလိုမေးလာတဲ့လူတွေကို တိုက်ရိုက်ရဖို့ မညွှန်နိုင်ပေမယ့် တ
ကယ့်အနုပညာပါတဲ့ စာကောင်းပေမွန်တွေဖတ်ဖို့ စာအုပ်နာမည်တွေ
ကျွန်တော်စုထားရယ်။ ဘာသာပြန်တွေရော၊ ပင်ကိုရေးတွေရောပေါ့
လေ...။

အဲဒီစာအုပ်တွေဖတ်...။ စာဖတ်တယ်ဆိုတာ စကားလုံးကို အရပ်နဲ့ ပုံ
ဖော်ခံစားကြည့်တာပဲ။ အဲဒီလို ခံစားရင်း အနုပညာရဲ့အခြေခံတွေကို သိ
လာပြီး အနုပညာကို ခံစားတတ်လာတဲ့အခါ အနုပညာဓာတ်ခံနဲ့ ကိုယ်နဲ့
ရင်းနှီးလာတဲ့အခါကျတော့မှ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ အနုပညာအကြောင်းကို

ဆင့်ပွားတွေးယူပေါ့။ တကယ်တော့ သူတို့ လို အခုမှ သရုပ်ဆောင်ဖို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတွေတင် မကဘူး၊ လောလောဆယ် သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေပါ အချိန်ကလေးပေးပြီး စာဖတ်ကြရင် ပိုပြီး ကောင်းပါတယ်။

လူများကို အနုပညာထုတ်ပေးမယ့်လူဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အနုပညာပြန်ထည့်ဖို့ လိုကိုလိုအပ်ပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်မှမဟုတ်ဘူး၊ အနုပညာကို ဖန်တီးတဲ့လူတိုင်း စာဖတ်သင့်တယ်။ ဖတ်လည်း ဖတ်ကြပါတယ်။

တစ်ခါတော့ မင်းသမီးတစ်ယောက်က စာဖတ်တော့ ဘာအိုက်တင်တွေ တတ်လာမလဲတဲ့။ တော်တော် ဖြေရှင်းရခက်တဲ့ မေးခွန်းပါ။ စာဟာ တိုက်ရိုက်ပေးနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အကြောဆေးသွင်းသလို စာဖတ်ရုံနဲ့ ချက်ချင်း ဘာမှမရနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စာဟာ ဖတ်ပါများလာတဲ့အခါ လူ့စိတ်ရဲ့ အခြေခံတွေကို ညှိပေးပါတယ်။ ခံစားတတ်လာတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာတယ်။ နားလည်သဘောပေါက် လွယ်လာတယ်။ ကိုယ်ကြုံရတာထက် ပိုသိလာ၊ ပိုမြင်လာနိုင်တယ်။ ဆင့်ပွားပြီး ဖန်တီးတတ်လာတယ်... စတဲ့ အချက်တွေကို ပေးနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

သိပ်ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်လောက်ကို ဖတ်ဖူးရုံနဲ့တော့ အဲဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်အတွက် စာဖတ်နာတဲ့အခါ ကိုယ့်သရုပ်ဆောင်မှုကို ကိုယ် ထိန်းတတ်လာတယ်။ လိုသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခိုင်းလို့ ရလာနိုင်တယ်။ ဇာတ်လမ်းရဲ့သဘောကို တခြားလူ မြင်တာတွေထက် ပိုမြင် လာနိုင်ပါတယ်။ စာဖတ်ခြင်းဟာ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ အကျိုး မမဲ့စေပါဘူး။

ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုကို စိတ်ဝင်စားပြီး လုပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ လူငယ်တွေ တော်တော်များများနဲ့ ဆုံရတဲ့အခါ စာဖတ်တဲ့လူ သိပ်မရှိပါဘူး။ နောက်ပိုင်း လူငယ်ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ဖတ်လာတာကိုတွေ့ရ တယ်။ တချို့က ရုပ်ရည်သင့်တင့်ရင်၊ ငွေကြေးအနည်းငယ်တောင့်တင်း ရင် လူများလုပ်သလိုလုပ်ပြီး သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတာများပါတယ်။ အဲဒီအချက်တွေဟာ အခြေခံ တောင်မှ မလုံလောက်သေးပါဘူး။

သရုပ်မဆောင်ရရင် မနေနိုင်တော့လို့ဆိုပြီး သရုပ်ဆောင်ခြင်း အတတ်ပညာနဲ့ အနုပညာကို သေသေချာချာလေ့လာ...၊ ရသမျှ ဗဟုသုတတွေ၊ အကောင်းဆုံး ရုပ်ရှင်ကားတွေ၊ စာတွေအားလုံး ဖတ် မှတ်လေ့လာပြီး ရုပ်ရှင်လောကကို ကိုယ်ခံအားအပြည့်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ ဝါသနာရှင် သရုပ်ဆောင်မျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။

ပြီးတော့...လာသမျှ လူအတော်များများဟာ သရုပ်ဆောင်ချင်တာ ထက် မင်းသမီး၊ မင်းသား လုပ်ချင်တဲ့ လူကများပါတယ်။ ကျွန်တော် တော့ သရုပ်ဆောင်မယ်ဗျာ... ဆိုတဲ့လူမျိုး တော်တော်ရှားတယ်။ ကိုယ့် ရုပ်ရည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အခြေအနေနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုက သာမန်၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခြေခံက ဘာမှနားမလည်၊ ငွေတစ်ခု တည်းနဲ့ မင်းသားလုပ်ရင် သုံးလေးကား ငွေမကုန်သမျှ ရိုက်ပြီးတော့ပြီး သွားမှာပါပဲ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ လူ သန်းလေးဆယ်ကျော်က နှစ်သက်အောင် ကြိုးစားဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ လွယ်လွယ်ကူကူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို လွယ် လွယ်ကလေး သိနိုင်ရက်နဲ့ မသိကြတာ တော်တော်အံ့သြဖို့ ကောင်းတဲ့ အချက်ပါပဲ။ လာသမျှတွေ့သမျှ မင်းသမီး၊ မင်းသားပဲဆိုတော့

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဦးလေး၊ အဒေါ်၊ အမေ၊ အဖေ၊ ညီမ၊ သူငယ်ချင်း၊ ပြိုင်ဘက်လုပ်မယ့် သရုပ်ဆောင်အတော်ရှားပါတယ်။ အဲဒီလိုအခန်းမျိုး က များများပါပြီးသွားရင် မင်းသား၊ မင်းသမီး မဖြစ်နိုင်ကြတော့လို့ပါ။

ကျွန်တော်ဆက်ဆံရတဲ့ တခြားအသိုင်းအဝိုင်းက အမြဲတမ်း ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပြောကြတာတစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ် ကားတွေ အရေးများတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူလုပ်ကြ တဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေက အသက်ကြီးနေကြလို့ပါ။ 'မင်းတို့ကွာ... လူ မရှိ ကြတော့ဘူးလား' တဲ့။ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေရပါတယ်။ 'ဟုတ်ကဲ့... မရှိပါ ဘူးခင်ဗျာ' လို့။

'ဦးလေးသား ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ဆိုရင်ရော မင်းသားရဲ့သူငယ်ချင်း နေရာက ဦးလေးထည့်မလား...' ဆိုတော့သူလည်း ထပ်မပြောတော့ပါ ဘူး။ အခုတော့ ရုပ်ရှင်သင်တန်းကဆင်းတဲ့ သရုပ်ဆောင်လူငယ်တွေ ရှိ လာလို့ နည်းနည်းအဆင်ပြေစ ပြုလာပါတယ်။

Hollywood မှာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ မှတ်ပုံတင်ထားတာ ဦးရေလေးသိန်းကျော်ရှိတယ်လို့ ဖတ်ခဲ့ရဖူးပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အများဆုံးမှလူ ၂၀၀၀ ပါပဲ။ လောကတစ်ခု၊ ကဏ္ဍတစ်ခု တိုးတက်ဖို့မှာ အရည်အချင်းပြည့်မီတဲ့ လူတွေအများကြီး လိုအပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဈေးကွက်ဝင်တဲ့မင်းသား လေးငါးလက်၊ မင်းသမီးဆယ်လက်လောက်နဲ့ မနေမနား တဂျိမ်းဂျိမ်းရိုက်နေရတာပါ။ မင်းသား၊ မင်းသမီးအပြင် ကျန်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ အဖေ၊ အမေတွေဆို လည်း ဒီလူတွေပါပဲ။ တစ်ခါတလေ သည်းခံတတ်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန်ခံနိုင်ရည် အားကောင်းတဲ့မြန်မာပရိသတ်ကို ကျေးဇူးတင်ရပါ

တယ်။

အခု ကျွန်တော်ရေးမယ့်အကြောင်းက ကားကြီးတစ်ကားရိုက်ရင်း သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် လွဲခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းလေးပါ...။ အဲဒီမှာ သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ Side Part က သူဌေးနေရာက သရုပ်ဆောင်ရတာပါ။

သူဌေးမှ တော်တော်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးပေါ့လေ...။

အဲဒီသူဌေးက အိမ်မှာသူငယ်ချင်းသူဌေးကိုဖိတ်ပြီး ဇိမ်နဲ့အရက် သောက်ကြတဲ့အခန်းကို ရိုက်မှာပါ။ ဇာတ်အရဆိုရင်တော့ သူက မင်းသမီးနဲ့ မင်းသား ဇာတ်ကောင်တွေကို ဒုက္ခပေးရမယ့်သူဌေးဆိုပါ တော့။

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်မှာ အရက်သောက်ရင် ပုလင်းထဲရေထည့် သောက်ပြီး မူးရတာများပါတယ်။ တစ်ခါတလေ Restaurant တွေ ဘာ တွေမှာ ရိုက်ရင်တော့ ဘီယာတွေဘာတွေ တကယ်ချကြတာပေါ့ဗျာ။ ရေသောက်ပြီးတော့ မူးကြရတော့ Acting တွေက Over တွေဖြစ်တာများ ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အရက်ဝိုင်းတွေ တော်တော် များများ ရောက် ဖူးပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲကလို မူးတဲ့ဝိုင်း တွေဖူးတာတော်တော်ရှားတယ်။ ထားပါတော့လေ... မြန်မာပရိသတ်ကလည်း အရက်ပုလင်းကြီးချပြီး အရက်သောက်ပြီဆိုရင် အာလေးလျှာလေးကြီးနဲ့ ပြောမှ အရက်သောက် တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတာကိုး...။ အပြင်မှာ ဒီလိုမဟုတ်တဲ့အရက်ဝိုင်း တွေ တွေ့ဖူးပေမယ့် ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆိုရင်တော့ ဒီလိုမူးမှမူးတာပဲ။ မရဘူး။

ဒါရိုက်တာက သူဌေးသောက်တဲ့ဝိုင်းဆိုတော့ ဇိမ်ခံတာ သိပ်အာ လေး လျှာလေးကြီးနဲ့ Over မလိုချင်ဘူးပေါ့လေ။ ပြီးတော့ သူဌေးတွေ သောက်မယ့် အရက်ဆိုတော့ ပုလင်းအဖြူကြီးချ ရေထည့်ပေးလို့လည်း မရဘူးဆိုတော့ ရှုတင်အိမ်က ဝီစကီပုလင်းကြီးကို Lipo ကို ရေနဲ့ ရော

ထည့်ပြီး ပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက အမြည်းပါ။ ဘာ
အမြည်းနဲ့ ကောင်းမလဲပေါ့။ ရိုက်တာက နေ့မဟုတ်ဘဲ ည (၁) နာရီ
လောက် ရှိပြီ။ အမြည်းကဝယ်ရင် မြို့ထဲသွားရမှာဆိုတော့ ဒါရိုက်တာက
လွယ်အောင်ပဲ စီစဉ်လိုက်ပါတယ်။

ရှုတင်အိမ် ရေချိုးခန်းထဲက ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာ အဖြူရောင် အတုံး
ကိုယူ ချိစ်လို အပြားလေးတွေ လှီးပြီး ချပေးလိုက်တယ်။ သရုပ်ဆောင်ရ
မယ့် သူဌေးကြီးတွေကိုတော့ လူရှေ့မှာမို့ မပြောတော့ဘူး...။ ရှုတင်
မန်နေဂျာက ချိစ်ပန်းကန်ကလေး ချပေးရင်းနဲ့ 'အဲဒါ မစားနဲ့' လို့ပဲ
မှာထားတယ်။

ရီဟာဇယ်လုပ်တော့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်က ချိစ်ပန်းကန်ကို
လက်လှမ်းပါတယ်။ ဒီတော့ ဒါရိုက်တာက လှမ်းအော်ပြီး သတိပေး
တယ်။ အရက်သောက်မယ်၊ စကားပြောမယ်၊ ပန်းကန်ထဲက အမြည်းကို
မနှိုက်နဲ့ပေါ့။

အဲဒီမှာ အပြောခံရတဲ့ သရုပ်ဆောင်က နည်းနည်းရှက်သွားပုံ ရပါ
တယ်။ သိပါတယ်ဗျာ...ဟန်လုပ်တာပါ။ ကျွန်တော် မစားပါဘူးလို့
ပြန်ပြောပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်မခံချင်ဖြစ်သွားပုံရတယ်။ ရှု
တင်မန်နေဂျာကလည်း မစားနဲ့၊ ဒါရိုက်တာကလည်း မစားနဲ့၊ ပြီးရင် သူ
တို့စားမှာမို့လို့လား။ ဒီအခန်းဟာ သူဌေး အရက်သောက်တဲ့အခန်းပဲ။
သရုပ်ဆောင်ရင်း ချိစ်စားတာ သဘာဝကျအောင် စားတာဘာဖြစ်လဲ။
အမှန်ဆိုရင် ဘဲကင်တို့ ဘာတို့တောင် ပါသင့်တာပေါ့လေ...။

သူ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ချိစ်ပန်းကန်ကို တေး
ထားလိုက်တယ်။

သူ့ဆီမှာကလည်း ပိုင်တဲ့အကွက်တစ်ကွက် ရှိထားတယ်။ ရုပ်ရှင်

ကားကြီးဆိုတာ ဖလင်က တော်တော် တန်ဖိုးကြီးပါတယ်။ ရိုက်ချိန် လေး မိနစ်တစ်ဖူးကို သုံးသောင်းလောက်တန်တယ်။ ဒီတော့ ရီဟာဇယ် ပြီးလို့ ရိုက်တော့မှ သူ ယူစားမယ်...။ အဲဒီကျရင် ဒါရိုက်တာကလည်း ချိတ်တစ်ပန်းကန်နဲ့ ဖလင်တစ်ဖူးကိုလဲပြီး သူ့ကို Cut အော်လို့ မရတော့ဘူး ပေါ့လေ... အပိုင်ပဲပေါ့။

ဒီအခန်းမှာ သူပြောရမယ့်စကားက တော်တော်ရှည်ပြီးများပါတယ်။ ဒီတော့ ရီဟာဇယ် လေးကြိမ် လောက်လုပ်ရတယ်။ ရီဟာဇယ်မှာ သူက ပန်းကန်ကို လှည့်တောင်မကြည့်ပါဘူး။ ဒါရိုက်တာက သူ့ကို အရက်သုံးကြိမ်သောက်ခိုင်းထားတယ်။ ဘယ်စကားမှာ အရက်ခွက်ကိုမမယ်၊ ဘယ်စကားမှာ အရက်ကိုမြို့မယ်၊ အသေးစိတ်ကအစ ဒါရိုက်တာ စိတ်တိုင်းကျတော့မှ ရိုက်ဖို့စပါတယ်။

Action ဆိုကတည်းက သူက ဝီစကီကို မြို့သောက် ခွက်ကိုချပြီး စကားစပြောပါတယ်။ OK ပေါ့။ တစ်ခါ ငါးသုံးလုံးတစ်လိပ်ထုတ် မီးညှို့ပြီးဖွာတယ်။ သူ့စကားဆုံးတော့ တခြားလူစကားကို နားထောင်ရင်း ပြီးပြီး ဝီစကီခွက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး မြို့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့စကားကို မစသေးဘဲ ချိတ်ခွက်ကို သူကြိုတင်စိတ်ကူးထားတဲ့အတိုင်း ဒုတ်အချွန်ကလေး မပြီး လေးငါးခုထိုးပြီးယူတယ်။ ဒါရိုက်တာ အံ့ဩသွားတာကို ကင်မရာဘေးမှာ သူမြင်ပါတယ်။

သူ့ကိုပြောတဲ့စကားကို သူဌေးကြီး Acting နဲ့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံး ခေါင်းညိတ် နားထောင်ရင်း ချိတ်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်မြို့တဲ့အခါကျမှ သူမှားပြီဆိုတာကို သူသိလိုက်ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာက ဘာကြောင့် မစားခိုင်းတာလဲဆိုတာ သူသိသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့်...သူ Acting ကောင်းပါတယ်။ ဟန်မပျက် ဆက်ဝါးပြီး သူ့စကားကို အမှားအယွင်းမရှိပြောပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ထဲမှာ သူဝါးနေရတဲ့ ဆပ်ပြာတွေက တံတွေးနဲ့ရော
ပြီး ထိန်းမရတော့ဘဲ စကားပြောရင် အမြုပ်တွေ ထွက်လာတယ်။
ကြိုးစားပြီး ထိန်းပေမယ့် မရတော့ပါဘူး။ ဘေးက အတူသရုပ်ဆောင်ရ
တဲ့ လူတွေလည်း ကြောင်ကုန်တယ်။ ပါးစပ်ထဲက ဘာတွေ ထွက်ထွက်
လာတာလည်းပေါ့။ ကြည့်နေတဲ့လူတွေလည်း ကြောင်ကုန်တယ်။ သူ
ကြောင့် ဖလင်မဆုံးရအောင် သူ့မျက်နှာကို အတင်းပြုံးပြီး ပြောပေမယ့်
မရတော့ဘူး။ ဒါရိုက်တာရော၊ သိတဲ့လူတွေရော တဟားဟား အော်ရယ်
ပြီး Cut ပစ်လိုက်ရတယ်။

Cut ဆိုတဲ့အသံ ကြားကြားချင်း သူအတင်းထပြီး ထွေးထုတ်ရင်း
ဗလုံးဗထွေးနဲ့အော်ပါတယ်။

"ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့မပြော...၊ ဒါဆပ်ပြာဆိုတာ ဘာလို့..."

ဒါရိုက်တာကလည်း ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ အတော်ကြာကြာ ရယ်ပါတယ်။
ဖလင်ဆုံးသွားတာကိုတောင် ဒေါသ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ သူ့ဒုက္ခကို
တွေ့ပြီး ရယ်ဖို့ပဲသိပါတော့တယ်။

"ငါပြောသားပဲ...၊ အဲဒါ မစားနဲ့ဆိုတော့ မင်းကသိပါတယ်မစားပါ
ဘူးဆို"

ရှုတင်မန်နေဂျာကလည်း...

"ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုကို မစားနဲ့လို့ ပန်းကန်ချတုန်းကမှာတာ
ပဲ"

"အဲဒါ ပြောပါလားကွ...၊ ဆပ်ပြာလို့ ပြောပါလား"

သူလည်း ဒေါသလည်းထွက်၊ မစားနဲ့ဆိုတာကို သူအပိုင်ကြံပြီး စား
မှန်းလည်း လူတွေသိသွားတာဆိုတော့ တော်တော်လည်း ရှက်သွားပုံရ

ပါတယ်။

"ကဲပါကွာ... ခဏရပ်ပြီးတော့ တစ်ခုခု သွားဝယ်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ သူလည်း ဗိုက်ဆာနေပြီ ထင်ပါရဲ့။"

ဒါရိုက်တာစကားဆုံးတော့ လူတွေ အုန်းခနဲ ထပ်ရယ်ကြပါတယ်။

ရှုတင်မန်နေဂျာက သွားဝယ်ပြီး တကယ့်အစားအသောက် စစ်စစ် တွေနဲ့ သူဌေးခန်းကို ပြန်ရိုက်ရတယ်။

ဒါရိုက်တာက ခုနကရှက်သွားတဲ့သူကို ချောတဲ့သဘောနဲ့ ဘဲကင်တို့ တကယ့်ချစ်တို့နဲ့ ပြန်ရိုက်တာပါ။ ရီဟာဇယ်ပြန်လုပ်တော့ သူ့အမြည်း ပန်းကန်ကို လုံးဝမနှိုက်တော့ပါဘူး။ ဒါရိုက်တာက...

"ဟေ့လူ... အမြည်းလေးဘာလေး စားဦးလေဗျာ..."

...ဆိုတော့ လူတွေ အုန်းခနဲ ရယ်ကြပြန်ပါတယ်။ သူတကယ်ရှက်ပြီး မစားလို့ နောက်ဆုံးမှာ ဒါရိုက်တာက သရုပ်ဆောင်တာ သဘာဝကျဖို့ သူ့ကိုတောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ စားခိုင်းရပါတယ်။

တစ်ခါတလေ တော်တော်မထင်မှတ်တာတွေ လွဲတတ်၊ ဖြစ်တတ်ကြ ပါတယ်။

အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ပြောပြသူက မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်းဖြစ်)ပါ။ အမှတ်တရ ကျွန်တော်ရေးပါတယ်။

ဆပ်ပြာစားတဲ့ သရုပ်ဆောင်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်မရင်းနှီးတာ ကြောင့် သူ့ကိုလည်း ရေးမယ့်အကြောင်း မပြောမိတာကြောင့် နာမည် ထည့်မရေးတော့ပါဘူး။

သူ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကတုံးနဲ့မျက်ရည်

ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုဆိုတာက ကျွန်တော်တို့က တတ်နိုင်သမျှ ဖန်တီးပေးပြီး ပရိသတ်ကို တင်ပြရတာပါ။ ဖန်တီးတဲ့ ကျွန်တော်တို့လူစုက အတတ်ပညာရှင် ၃၀၊ ၃၅ ယောက်လောက်ပေမယ့် ခံစားတဲ့လူက အနည်းဆုံး လေးငါးသောင်း ရှိပါတယ်။ ဒါသဘာဝကျတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ။ အနုပညာ တစ်ခုကို ဖြစ်ဖြစ်၊ အတတ်ပညာတစ်ခုခုကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖန်တီးသူဟာ လူနည်းစုဖြစ်ပြီး ခံစားသူက လူအများစု ဖြစ်တတ်လေ့ရှိတာ သဘာဝပါပဲ။ သောမတ်အယ်ဒီစင် မီးလုံးလေး ဖန်တီးတုန်းက သူနဲ့ လူလေးငါးယောက်လောက်ပဲ ပါခဲ့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမီးလုံးရဲ့ အကျိုးကို ခံစားနေရတာတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ကမ္ဘာလုံး မဟုတ်လား။

ဗီဒီယိုကားတစ်ကားကို ကြည့်တဲ့အခါ ပရိသတ်က မင်းသမီး၊ မင်းသားနဲ့ ဇာတ်လမ်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ပညာရှင်တွေကိုပဲ သိကြ၊ မြင်ကြရပေမယ့် အဲဒီလူတွေကို ပရိသတ်က ကျေကျေနပ်နပ် ကြည့်ရ မြင်ရအောင် ကြိုးစားပေးတဲ့ နောက်ကွယ်ကလူတွေ အများကြီးပါ။

မီး၊ မှန်ဆရာတွေ၊ အသံဖမ်းဆရာတွေ၊ ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်း အချိုးအဆစ်နဲ့ အဝတ်အစားအချိတ်အဆက်မိအောင် မှတ်တမ်းတင်ပေးတဲ့ မှတ်တမ်းတင်ဆရာ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေရဲ့ ရုပ်ပုံတွေကို ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်အရ လှပအောင်၊ စိတ်ဝင်စားအောင် ရိုက်ပေးခဲ့

ရတဲ့ ကင်မရာမင်း၊ ဇာတ်ကားနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ စကားလုံးတွေ ပြောလို့ ရအောင် ရေးပေးတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ၊ အဲဒီအရာတွေအားလုံး အပေါ်မှာ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ညှိပေး၊ လိုအပ်သလို စီစဉ် ဖန်တီးပေးတဲ့ ဒါရိုက်တာ စသည်ဖြင့် နောက်ကွယ်ကလူတွေ အများ ကြီး ပါပါတယ်။ ကိုယ်ရေး၊ ကိုယ်ရိုက် ကိုယ်မှန်ထိုးပေးတဲ့ ကားတစ် ကားကို ပရိသတ်က ကြိုက်ကြတယ်၊ နှစ်သက်ကြ၊ ခံစားကြတယ်ဆိုရင် သူတို့ကို ဘယ်သူမှ မသိကြပေမယ့် အဲဒီလူတွေ ပျော်ကြတာပါပဲ။

တစ်ခါတုန်းက ပုဂံကို ရိုက်ကွင်းထွက်ရင်း လက်ပံတန်းမှာ ထမင်းစားဖို့ ကားတွေ ခဏနားကြတယ်။ ကျွန်တော်က ညနေ ရန်ကုန် က မထွက်ခင် စားထားလို့ သိပ်မဆာတာနဲ့ မစားတော့ဘဲ အဲဒီနားကို လျှောက်ကြည့်တော့ ဗီဒီယိုပြတဲ့ ရုံတစ်ရုံကို တွေ့ပါတယ်။ ရုံက တော်တော်ကြီးပါတယ်။ ရုံရှေ့မှာလည်း ဈေးတန်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရိုက်တဲ့ ဗီဒီယိုကားတွေကို ရန်ကုန်က ရုပ်ရှင်ရုံတွေလို ပိတ်စပေါ်မှာ ဆေးနဲ့ပုံဆွဲ၊ နာမည်တွေရေးပြီး ပြတာပါ။ ရန်ကုန်မှာ လို White Board ပေါ်မှာ Point နဲ့ရေးပြီး ကြော်ငြာတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း ကြိုတုန်း လေ့လာချင်တာနဲ့ တစ်ဆယ်ပေးပြီး ရုံထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ ကားက ပြနေတာ ၃၅ မိနစ်လောက် ရှိပါပြီ။ ရုံထဲဝင်လိုက် တော့ လူ ၁၀၀ နီးပါးလောက် ရှိပါတယ်။ အပေါက်က ဝင်လိုက်တာနဲ့ အပူငွေတွင်းကြီးထဲ ရောက်သွားသလို ခံစားရတယ်။ လူတွေကငြိမ် ပြီး T.V ဖန်သားပြင်ကို ကြည့်နေကြတယ်။

ဆေးလိပ်ငွေတွေက အူလို့။ T.V က ထွက်နေတဲ့ အလင်းနဲ့ မသဲကွဲတဲ့ ပရိသတ်ရဲ့မျက်နှာကို တွေ့ရတယ်။ ပူအိုက်လှောင်နေတဲ့ဒဏ်ကိုရော၊ ကျပ်သိပ်နေတဲ့ ဒဏ်ကိုရော သူတို့ ခံစားမိကြပုံ မရပါဘူး။ သူတို့ ခံစားမှု

က.T.V မျက်နှာပြင်ပေါ်က အရုပ်တွေပေါ်မှာ ရှိနေတာကိုး...။

ရုတ်တရက် ပရိသတ် ဆူဆူညံညံအသံကြားရလို့ T.V ကို လှမ်းကြည့်
တော့ လူကြမ်းလုပ်တဲ့သူက မင်းသမီးဆီကို လျှောက်လာတာကိုး...။

"အဲဒီအကောင်ကို စကားပြန်ပြောမနေနဲ့၊ ပါးရိုက်ပစ်"

"မျက်နှာကို ကြည့်ပါလား၊ သေချင်းဆိုး၊ ကာလနာ..."

"အဲဒီကောင်စကားတွေ ယုံမနေနဲ့၊ လိမ်တာ... လိမ်တာ နင့်ညီမကို
သူပဲ ဖျက်ဆီးတာ"

"မအေပေးက မျက်နှာအမျိုးမျိုးပဲ"

...စသည်ဖြင့် ဝိုင်းပြောလိုက်ကြတာ တစ်ရုံလုံး ကို ဆူညံသွားတာပဲ။
တကယ် မလွယ်ပါလား...။ သူတို့ ညီမသားချင်းတစ်ယောက်ကို
စော်ကားနေတယ်လို့ကို ခံစားပြီး ပြောနေကြတာပါ။

ကျွန်တော်ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မိန်းမတစ်ယောက်ဆို တင်ပျဉ်ခွေ
ထိုင်ရင်း ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးကို နို့တိုက်ရင်း ကြည့်နေတာ။ လူဆိုး
ထွက်လာလို့ ခါးဆန့် လက်ညှိုးထိုးပြီး ရန်တွေ့တော့... ရင်ခွင်ထဲက
ကလေးက နို့နဲ့ လွတ်သွားတယ်။ ကလေးက နို့ကိုပြန်ဟပ်လို့ ရှာမတွေ့
တော့ ထင်တယ်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ကလေးကို သူ့ဂရုမစိုက်နိုင်ပါဘူး။ T.V
ပေါ်က လူကြမ်းကိုပဲ ရန်တွေ့နေတာ။ အဲဒီအခန်းပြီးမှပဲ စကားသံ တိတ်
သွားတော့တယ်။

နောက်တစ်ခန်းနှစ်ခန်းပြီးတော့ Play Back လာပါတယ်။ မင်းသား
နဲ့ မင်းသမီး ပန်းခြံတို့၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ တို့၊ ကန်တော်ကြီးတို့မှာ ပြေးရင်း
လွှားရင်း ကရင်းနဲ့ပါ။ သီချင်းက ရင်ဂိုရဲ့ 'တောင်ပံပါရင် မင်းဆီကို...'
ဘာပြောကောင်းမလဲ တစ်ရုံလုံး လိုက်ဆိုကြတာ...Sound Box က ထွက်

တဲ့အသံ ကြားကို မကြားရတော့ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း ဆက်လေ့လာချင်ပေမယ့် ရုံထဲက အပူလှိုင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့တာရယ်၊ အချိန် သိပ်မရတာရယ်ကြောင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ သူတို့ ဒေါသဖြစ်၊ ကြည်နူးနေတာတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာမှကို မထူးခြားဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မြင်နေခဲ့ရတာလည်း ကျွန်တော့်ကို လိမ်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဖြစ်နေတာ။

ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးလုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကိစ္စတွေ အပေါ်မှာ ဒီလောက်ခံစားနေတဲ့လူတွေကို တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ပြီး ကြောက်လည်း ကြောက်သွားပါတယ်။

ဆရာအော်ပီကျယ်ရေးပေးခဲ့တဲ့ ကာတွန်းတစ်ခုကို သတိရတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကျောမှာ ဓားတန်းလန်းကြီးနဲ့လဲလို့၊ မိန်းမတစ်ယောက်က နံဘေး နားမှာ ထိုင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားရော၊ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမရောပါ ပြီးနေတယ်။ သူတို့နောက်မှာ ဒါရိုက်တာ၊ အသံဖမ်း၊ မီး၊ မှန်၊ ကင်မရာအဖွဲ့တွေ အားလုံးလည်း ပြီးနေကြတယ်။

နောက်တစ်ကွက်ကကျတော့ အဲဒါကို ပရိသတ် ရှေ့မှာ ပြနေတဲ့အကွက်ပါ။ ယောက်ျားက မှောက်လို့၊ မိန်းမက ပရိသတ်ကို ကျောပေးလို့။ အောက်ကကြည့်နေကြတဲ့ ပရိသတ်တွေက ဝမ်းနည်း၊ ဒေါသဖြစ်၊ ကြောက်လန့် လို့...။

ဆရာအော်ပီကျယ်ရဲ့ နှစ်ကွက်တည်းပါတဲ့ ကာတွန်းရေးကွက်က ကျွန်တော့်အတွက်တော့ တော်တော် တာသွားပါတယ်။ ဆရာအော်ပီကျယ်လည်း ကျွန်တော့်လို နယ်သွားရင်း VIDEO များ ဝင်ကြည့်ခဲ့ဖူးသလားပဲ။

ဒါရိုက်တာကလည်း လိုချင်တဲ့အကွက်ကို ရလို့ ကျေနပ်ပြီး ပြုံးမယ်၊ ကင်မရာမင်းကလည်း သူလိုချင်တဲ့ အရုပ်ကိုရလို့ ကျေနပ်ပြီး ပြုံးမယ်...။ မင်းသား၊ မင်းသမီးကလည်း သူတို့ သရုပ်ဆောင်နေရတာကို ကျောဘက်က ရိုက်နေတော့ ဘာမျက်နှာအိုက်တင်မှ မရှိတော့ ဓားနဲ့ထိုးပြီး မှောက်ရက်ကြီး လဲနေရတာကို ရယ်ချင်မှာပါပဲ။ ဝမ်းနည်းထိတ်လန့် ဒေါသထွက်ရတာကတော့ ဇာတ်လမ်းကို အစီအစဉ်အတိုင်း ကြည့်နေရတဲ့ ပရိသတ်ပါပဲ။

အဲဒီအဖြစ်မျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ကားနာမည်ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။

မင်းသားက မှောက်ရက်လဲပြီး မင်းသမီးက သူ့အပေါ်ကဖက်၊ ဆွဲမပြီး ငိုတဲ့အခန်းကို ရိုက်တာပါ။

မင်းသားက လှဲချလိုက်လိုက်ချင်း သူ့လက်က ခေါက်ပြီး မြေကြီးအောက်မှာ ပိနေတယ်။ မင်းသမီး ဆွဲလှန်မှ ထုတ်မယ်ပေါ့လေ။ မင်းသမီးကလည်း မျက်နှာ မှောက်ရက်ချပြီး ခေါင်းပြန်မော့လာလိုက်၊ မင်းသားကို ဆွဲမထူဘဲ ပြန်မှောက်ရက်ချလိုက်နဲ့ စီစဉ်ထား၊ ညှိထားကြသလို ဆွဲပြီး မ၊မပါဘူး။ နောက်ဆုံး ငိုစရာအခန်းသာ ပြီးသွားတယ် မင်းသားကို ဆွဲ မ၊မဘူး။

ဘယ်...ဆွဲမလို့ ရမလဲ၊ မှောက်ရက် ခေါင်းငုံ့ပြီး ငိုကတည်းက သူ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးက အောက်က မင်းသားရဲ့ အင်္ကျီကြယ်သီးနဲ့ ငြိနေတာကိုး...။ မင်းသမီး ခေါင်းမော့တော့ ဆွဲကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲထားသလို ဖြစ်နေတော့ မင်းသားကို လှန်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကို ခေါင်းမဖော်နိုင်ဘူး။ အောက်က မင်းသားလည်းလက် တော်တော်နာသွားတာပေါ့လေ...။ ပရိသတ်က လွမ်းရမယ့်အခန်းပေမယ့် သူတို့ရောက်နေတဲ့

ဒုက္ခက တစ်မျိုးပါ။

Cut ဆိုတော့မှပဲ မင်းသမီးက မျက်ရည်တွေနဲ့ တခွီးခွီး ရယ်ပါတယ်။ သူ့ဆွဲကြိုးက အခုထိ ချွတ်မရသေးတာ။ အောက်က မင်းသားကလည်း လက်နာနေတာ ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲမလိုက်၊ ပြန်ချလိုက် လုပ်နေရတာလဲ ပေါ့။ ဆွဲကြိုးကို တော်တော်ဖြုတ်ယူရပါတယ်။

အခု ကျွန်တော်ရေးချင်တာက ရုပ်ရှင်ဘက်မှာရော၊ သီချင်းခွေတွေ ဘက်မှာပါ တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကြီးနေတဲ့ ထွန်းအိန္ဒြာဗို ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုပါ။ သူကိုယ်တိုင် ပြန်ပြောပြလို့ အမှတ်တရ ရေး ဖြစ်ပါတယ်။

ထွန်းအိန္ဒြာဗိုဟာ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး စရေးဖြစ်တဲ့ကားက မင်းသမီးပါ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တုန်းက ကိုမျိုးမင်းက ကျွန်တော့်ကို ဇာတ်ညွှန်းအတွက် စငှားတဲ့ ကား 'မိုးယံသို့ လွင့်ပျံသော' ဆိုတဲ့ ကားပါ။ ထွန်းအိန္ဒြာဗိုနဲ့ ကျွန်တော် ကံစပ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား၊ ကျွန်တော့် ဘဝရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုနေရာမှာ သူက ကျွန်တော့် ရည်းစား တွေနေရာက နှစ်ခါ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ပထမကားက 'နတ်သမီးထောင်ချောက်' ဆိုတဲ့ ဗီဒီယိုကားမှာပါ။ ဒုတိယကားက 'မကြည်ပြာ' ပေါ့။ နတ်သမီးထောင်ချောက်မှာ လွင်မိုး က ရဲဝင်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြီး သူက ကျော်ကျော်မေဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနေရာက သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ နက္ခတ်စံများမှာ သူက ကြည်ပြာအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြီး လွင်မိုးက ရဲဝင်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင် ကြပါတယ်။

မခိုင်က ရဲဝင်းရည်းစားဖြစ်တာ နှစ်ခါရှိပြီနော်လို့ ကျွန်တော် ပြော တော့ သူရယ်ပါတယ်။ 'အင်း... ဟုတ်ပါ ရဲ့' တဲ့...။

အခုလည်း ကျွန်တော်ရေးပြီး ဒါရိုက်တာ ကိုပြည့်ဝရိုက်တဲ့ 'အချစ်ကြောက်သူများ' ဗွီဒီယိုကားမှာ မခိုင်ကို သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ကြုံလာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်တွန်းကြတော့ မခိုင်က သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ဝတ်ချင်နေတယ်။ အလုပ်က မအားတာနဲ့ မလုပ်ဖြစ်တာ။ နည်းနည်းရက်နဲ့ အခြေအနေကြည့်ပြီးတော့ သူဝတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။ ဒီလိုမှ မဝတ်ဖြစ်ရင်လည်း သူတို့လို အလုပ်များတဲ့ လူမျိုးဟာ ဘာသာရေးနယ်ထဲရောက်ဖို့ သိပ်မလွယ်လှပါဘူး။

အခု သူပြန်ပြောပြတဲ့ကိစ္စက သီလရှင်ဝတ်ပြီးမှ ဖြစ်တာပါ။

သူ သီလရှင်ဝတ်လိုက်တဲ့အတွက် အလုပ်တွေ သိပ်မထိခိုက်လှပါဘူး။ အရင်တုန်းကလည်း မူလဆံပင်အစား ဆံပင်တုတ်ပဲ သရုပ်ဆောင်တာ များတော့ မထူးဘူးလေ...။ ဆံပင်တုတ်ပဲရတာတောင် ပိုသေသေသပ်သပ် ရှိသွားတာပေါ့။ သီလရှင်ထွက်တာနဲ့ တန်းစီနေတဲ့ အလုပ်တွေကို သူ ဆက်လုပ်ရတာပဲ။

အဲဒါနဲ့ ဒါရိုက်တာသန်းဖေလေး ရိုက်ကူးတဲ့ 'နှင်းဆွတ်တောင် ပြန်လေ' ဆိုတဲ့ကားမှာ မခိုင်က မင်းသားဝေဠုကျော်နဲ့ တွဲသရုပ်ဆောင်ထားရပါတယ်။ တစ်ကားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခန်း ရိုက်တဲ့နေ့ကို ရောက်လာတယ်။

ဇာတ်သိမ်းမှာက မခိုင် ကားတိုက်ပြီး သေရမယ့် အခန်း...။

အရေးကြီးတဲ့အခန်းဆိုတော့ အားလုံး သတိထားရပါတယ်။ မခိုင်ကို ကားတိုက်ပြီးတာနဲ့ ဝေဠုကျော် ပြေးလာ...၊ မခိုင်ကို ဖက်ပြီးငို...၊ မခိုင်ကလည်းငိုရင်း ရင်နင့်သွားမယ့် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပြော၊ ပရိသတ်လည်း လွမ်းပေါ့...။

ရိုက်ကွင်းမှာ ကားတိုက်မယ့် Timing တွေ ဘာတွေတွက်၊ မင်းသား

ဝေဠုကျော်ကလည်း ငိုဖို့အတွက် မျက်ရည်ချူ Mood သွင်းပေါ့လေ။ သိတယ်မဟုတ်လား... သူက ဒီအခန်းမှာ အပြည့်ယူရမှာ...။ ဝေဠုကျော်ငိုရင် ပရိသတ်တွေလည်း မျက်ရည်ရွဲပေါ့။

အားလုံး Ready ဖြစ်တော့ စရိုက်တယ်။ မခိုင်ကို ကားတိုက်၊ မခိုင်လွင့်စင်ပြီး လိမ့်ထွက်သွား။ ဝေဠုကျော်က နာမည်ခေါ်ရင်း ပြေးလာပြီး ကောက်ပွေ၊ ကျစ်ကျစ်ဖက်ပြီး အားရပါးရ ငိုမယ်လုပ်တော့ မခိုင်မှာ ဆံပင်မရှိတော့ဘူး...။ ကတုံးကြီးနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။

ကားတိုက်လို့လွင့်တဲ့ လှိမ့်တဲ့အရှိန်၊ ဆွဲထူတဲ့ အရှိန်တွေကြောင့် ဆံပင်တုက ကျွတ်ထွက်သွားတာပါ။ ကြည့်နေကြတဲ့ပရိသတ်လည်း တအုံးအုံး ရယ်ကြ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ရယ်ကြပေါ့။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ဟာ ဒီလိုပါပဲ...။

ပရိသတ်ကို ရယ်ရအောင်လုပ်ရင်း ကိုယ်တော်တော် မရယ်နိုင်တာတွေ ကြုံရတတ်သလို၊ ပရိသတ်ကို ငိုရ၊ လွမ်းရအောင်လုပ်ရင်း ကိုယ့်မှာ ရယ်ရတာတွေလည်း ရှိပါတယ်...။

အတည်လုပ်၊ အဝီလုပ်ကြတဲ့အချိန်မျိုးမှာမှ လွဲသွားတဲ့ လွဲချော်မှုမျိုးရဲ့ ဒဏ်ကို ဘယ်သူမှ မခံနိုင်ကြပါဘူး။

ခံစားကြတဲ့ ပရိသတ်ကတော့ အဲဒီလွဲတာတွေကို မသိဘဲ ခံစားရတော့ လွမ်းစရာရှိလွမ်း၊ ရယ်စရာရှိရယ်၊ ဒေါသဖြစ်စရာရှိ ဖြစ်ကြပေါ့လေ...။

ကျွန်တော်တို့မှာက အတွင်းကနေသိနေတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ကိုယ်ဖန်တီးထားတဲ့ ကားတစ်ကားကို ပြန်ကြည့်တဲ့အခါ လိုတာတွေ၊ ပိုတာ

တွေ၊ အဲဒီတုန်းက နောက်ကွယ်မှာ ဖြစ်ကြတာတွေကို သိနေလေတော့
ဘာမှမသိတဲ့ ပရိသတ်လောက် မခံစားရတော့ဘဲ ခံစားမှု ဆုံးရှုံးတဲ့ဒဏ်
ကို ခံရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အားလုံးသိနေရင် မကောင်းဘူးဆိုတဲ့
စကားပေါ်လာတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

*